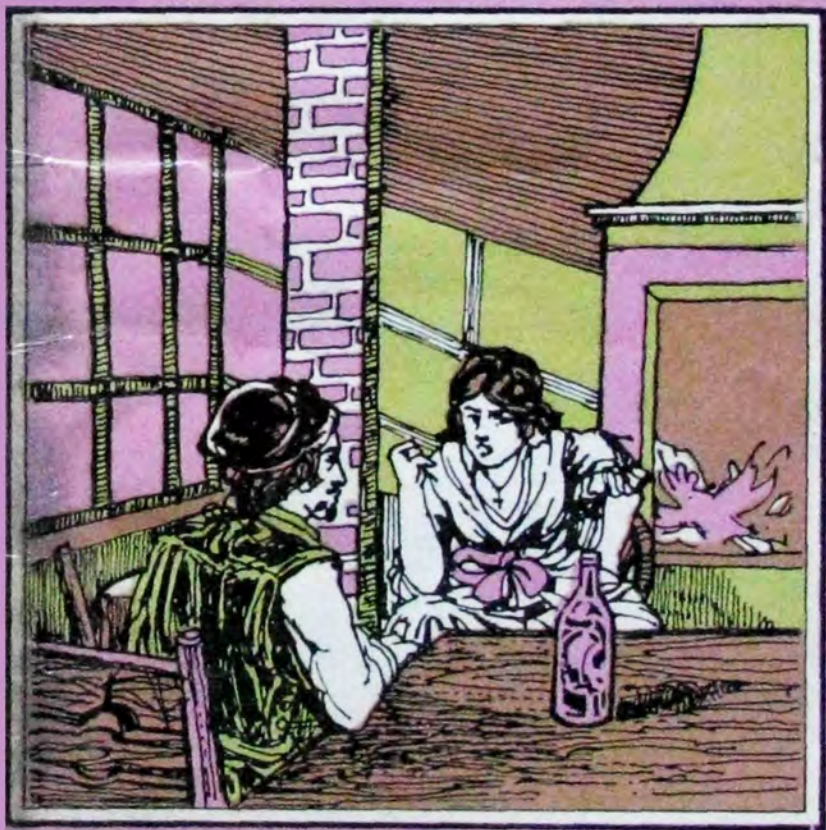

ବୋତଲର ଭୂତ

ଆର୍. ଏଲ୍. ଷ୍ଟିଭେନ୍ସନ୍

ବୋତଲର ଭୂତ

[ଆର୍. ଏଲ୍. ଷ୍ଟିଭେନ୍ସନ୍‌ଙ୍କ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଉପନ୍ୟାସ
Bottle Impର ସରଳ ରୂପାନ୍ତର]

ସଂସ୍କାର
ଭଗୀରଥ ନେପାକ

ବିଦ୍ୟାପୁରୀ

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ ଜୁଲାଇ ୧୯୯୪

ପ୍ରକାଶକ

ଶ୍ରୀ ପ୍ରତାପର ମିଶ୍ର

ବିଦ୍ୟାପୁର

ବାଲୁବଜାର, କଟକ ୭୫୩୦୦୨

ମୁଦ୍ରଣ

ବେହେରା ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ

ବାଗରବାଦ, କଟକ ୭୫୩୦୦୨

ମୂଲ୍ୟ—ଟ ୭.୦୦

ବୋତଲର ଭୂତ

ସେହି ଲେକଟିର ଘର ହାତ୍‌ହାଲ ହାତ୍‌ପରେ । ସେ ଗରିବ
ହେଲେହେଁ ସାହସୀ ଓ କାମିକା । କିଛିକିଛି ଲେଖି ପଢ଼ି ବି ଜାଣିଥିଲା ।
କିନ୍ତୁ ସେ ଥିଲା ଜଣେ ଅଭିଜ୍ଞ ନାବିକ । ଶୁମର ଓ ବୋଟ ନେଇ ସେ
ବିଭିନ୍ନ ସାଗର ଓ ଉପସାଗରରେ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି ।

ଧରିନିଅ, ତାର ନାଁ ‘କିଉଇ’ । କିଉଇ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ।
ତେଣୁ ତା’ ନାଁଟା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତେବା ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ।

କିଉଇ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଜାହାଜରେ ତଡ଼ି ପୃଥିବୀର ଅନେକ
ସହର ସବୁ ଦେଖିବା ଲାଗି ବାହାରିଲା ଓ ସାନୁପ୍ରାନ୍ତସିଂହକୋ ସହରରେ
ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ।

‘ସାନୁପ୍ରାନ୍ତସିଂହକୋ’ ସହରଟି ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର । ପାଖରେ
ପୋତାଶ୍ରୟ ଓ ସହର ମଝିରେ ଛୋଟ ପାହାଡ଼ଟିଏ । ପାହାଡ଼ର ଗୁରୁ-
ପଟେ ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର କୋଠାଘର ।

ଦିନେ କିଉଇ ଆନନ୍ଦରେ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ଅତି
ଭାବୁଛି, ଏ ସହରର କୋଠାଘରେ ରହୁଥିବା ଲୋକମାନେ କେତେ
ଆରାମରେ ନ ଥିବେ ବୋଲି, ତାର ଦୃଷ୍ଟି ହଠାତ୍ ଏକ ସୁଦୃଶ୍ୟ
କୋଠାଘର ଉପରେ ଛିରି ହୋଇଗଲା ।

କିଉଇ ଦେଖିଲା, ସେହି ସୁନ୍ଦର କୋଠାଘରକୁ ଯିବାପାଇଁ ପାହାଚ
ପଡ଼ିଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ରୂପା ଧରି ଚକ୍ ଚକ୍ ମାରୁଛି । ଘରର ଝରକା ସବୁ

ସ୍ୱାପନା ଝଟିବୁଛି । ଘରପାଖକୁ ଲାଗି ଏକ ବଗିଚା ବା ରହିଛି । ତହିଁରେ ନାନା ଜାତିର ଫୁଲ ଓ ଫଳଗଛ ଲାଗିଛି । ସେ ଘର ଦେଖି କଉଁର ଘର ଖୁସି ହୋଇଗଲା ।

ଘରଟିକୁ ବସୁଧୁରର ଆଖିରେ ଅନାଇଛି, ଦେଖିଲା ଝରକା ପାଖରେ ଜଣେ ଲୋକ ଛୁଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ଲୋକ । ତାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ କେଶ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୁହଁରେ ଦାଢ଼ି ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ଆଖିର ଗୁହାଣିରେ ଅନେକ କରୁଣ କାହାଣୀ ପୁରୁଥିଲା । ବୁଢ଼ା ଲୋକଟି କଉଁରକୁ ଗୁହଁ ହସିଲେ ଓ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ।

କଉଁର ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାତତ୍ତମେ ପାହାଡ଼ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ତାଙ୍କ ଘରର ପାହାଚ ଚଢ଼ିଲା ।

ବୃଦ୍ଧଜଣିଆ ନିଜେ ଆସି କଉଁରକୁ ଦୁଆର ମୁହଁରୁ ପାହୋଟି ଦେଲେ । ଘର ଭିତରକୁ ଯାଉଯାଉ କହିଲେ, ମୋର ଏ ଘରଟି ବୋଧହୁଏ ତୁମର ଖୁବ୍ ପସନ୍ଦ ହୋଇଛି । ବୁଲି ଦେଖିବାକୁ ଗୁହକ ?

କଉଁର ରାଜି ହେବାରୁ ତାକୁ ଘରଯାକ ବୁଲାଇ ଦେଖାଇଲେ । ବୃଦ୍ଧଜଣିଆଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଉଁର ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟିଏ କୋଠରୀ ବୁଲି ଦେଖୁଥାଏ । ସେ ଘର ଦେଖି କଉଁର ଖୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଉଥାଏ ।

ଘର ଦେଖା ସରିବା ପରେ କଉଁର ବୃଦ୍ଧଜଣିଆକୁ କହିଲା, ଘରଟି ସତରେ ଖୁବ୍ ତମଜାର ହୋଇଛି । ଏପରି ଘରେ ରହିଲେ ଯେକୌଣସି ଲୋକ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେ କରନ୍ତା । ମୁଁ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦରେ ରହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେଠାରୁ ଆପଣଙ୍କ ମନରେ ସୁଖ ନାହିଁ । ଏହାର କାରଣ କଣ ?

ଏହା ଶୁଣି ବୃଦ୍ଧ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲେ, ତୁମେ ଯଦି ଗୁହଧାଅ, ଏହିଘର ବା ଏହାଠାରୁ ବଳି ସୁନ୍ଦର ଘର ପାଇପାରବ । ତେବେ, ତୁମ ପାଖରେ କିଛି ଟଙ୍କା ପଇସା ଅଛି ତ ?

ମୋ ପାଖରେ କିନ୍ତୁ ମାସ ପଚାଶ ଡଲର ଅଛି । କିଭଲ କହିଲୁ ।
ତୁମ ପାଖରେ ବେଶୀ ଧନ ନାହିଁ, ଏହା ଅବଶ୍ୟ ଦୁଃଖର
କଥା । ତେବେ ସେହି ପଚାଶ ଡଲରରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଘରଟିଏ
ପାଇପାରିବ ।

ତାହାକି ସମ୍ଭବ ? ମାସ ପଚାଶ ଡଲରରେ ଘର ମିଳିବ ?
କିଭଲ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲୁ ।

ଘର ନୁହେଁ, ଗୋଟିଏ ବୋତଲ । ଆଉ ଜାଣିରଖ, ସେହି
ବୋତଲ ଯୋଗୁଁ ଏ ଘର, ଏ ବଗିଚା ସବୁକିଛି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ।
ଆଜ୍ଞା, ସେହି ବୋତଲଟାକୁ ବି ଦେଖିନାଅ ।

ଏହା କହି ବୁଦ୍ଧ ସିନ୍ଦୂକ ଖୋଲିଲେ ଓ ତା' ଭିତରୁ ବୋତଲଟିଏ
ବାହାର କଲେ । ବୋତଲ କାତ ଦୁଧ ରଙ୍ଗର ଓ ସେଇ ବୋତଲରେ
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ରଙ୍ଗ ଉକୁଟି ଉଠୁଥାଏ । ବୋତଲ ଭିତରଟା ଦାଉଦାଉ
ହୋଇ ଜଳୁଥାଏ । ବୋତଲଟି ଦେଖିବାକୁ ଟିକିଏ ପେଟୁଆ ଓ ବେକ
ଅଂଶଟା ଲମ୍ବାଳିଆ ।

କିଭଲ ସେହି ବୋତଲ ଦେଖି ହସିଲା ।

ବୁଦ୍ଧ କହିଲେ, ମୋ କଥା ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହିଁ ବୋଲି ମନେ
ହେଉଛି । ପଚାଶ ଟଙ୍କା ? ଆଜ୍ଞା, ଏ ବୋତଲକୁ ଖର୍ଚ୍ଚାଲି !

କିଭଲ ନିଜ ହାତକୁ ବୋତଲଟା ନେଇ ତଳେ କରୁଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ
ତାହା ଶୁଣି ନ ଯାଇ ଫୁଟବଲ ଭଳି ତଳକୁ ଉପରକୁ ହେଲା । ଏହା
ଦେଖି କିଭଲ କହିଲା, ଇଏତ ଏକ ଅଭିନବ ଜିନିଷ ଦେଖୁଛି । ହାତକୁ
ଲଗୁଛି କାତଭଲ । ଅଥଚ କରୁଡ଼ିଲେ ବି.....

କିଭଲ ମୁହଁରୁ କଥା ଛଡ଼ାଇ ବୁଦ୍ଧ କହିଲେ, ଏ କଥା ସତ ଯେ,
ବୋତଲଟା କାତରେ ହିଁ ତଥାପି । ତେବେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦର ନିଆଁରେ
ପୋଡ଼ା ହୋଇଛି । ଏହା ଭିତରେ ଭୁଲ ଅଛି । ବୋତଲ ଭିତରେ ଦାଉ-

ଦାଉ ହୋଇ ଜଳୁଥିବା ଛାଇ ହେଲେ ସେହି ଭୂତର । ସିଏ ଏ ବୋତଲ କଣି ନେବ, ଏ ଭୂତ ତା'ର ଗୁକର ହେବ । ବୋତଲ ମାଲିକ ଧନ, ପ୍ରେମ, ଯଶ, କୋଠାବାଡ଼ି ଯାହା ଗୁଡ଼ିବ, ବୋତଲର ଭୂତ ନିମିଷକ ଭିତରେ ତାହା ପୁରଣ କରିଦେବ ।

ଏହାପରେ କିଛି ସମୟ ଦମ୍ଭନେଇ ବୁଦ୍ଧ ପୁଣି କହିଲେ, ବିଶ୍ୱ-ବିଖ୍ୟାତ ନେପୋଲିୟନ ଏଇ ବୋତଲ ଯୋଗୁ ପୃଥିବୀର ସମ୍ରାଟ ହୋଇ ପାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଏଇ ବୋତଲ ବିକିଦେବାରୁ ପତନ ମୁଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିଲେ । କ୍ୟାପଟେନ୍ କୁକ୍ ଏଇ ବୋତଲ ପାଇ ପୃଥିବୀର ବହୁ ଦ୍ରାଘ ଅବସ୍ଥାର କଲେ । କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଏଇ ବୋତଲ ବିକି-ଦେବାରୁ ହାତୁଆଇ ହାତରେ ମଲେ । କାରଣ ଏଇ ବୋତଲକୁ କରଜଡ଼ା କଲେ ମଣିଷର ଶକ୍ତି ହ୍ରାସ ହୋଇଥାଏ ।

ଏହା ଶୁଣି କିଉଇ କହିଲା, ଏ କଥା ଜାଣିଛ ଅଥଚ ସ୍ୱାକୁ ବିକି ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ?

ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ବୁଦ୍ଧବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ଫର୍ଥ ନିଶ୍ୱାସ ଛୁଡ଼ି କହିଲେ, ଏ କଥା ସତ ଯେ ଏଇ ବୋତଲର ଭୂତ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ଜୀବନରେ ଯାହା ଗୁଡ଼ିଛି ପାଇଛି । କିନ୍ତୁ କଥା ହେଲା, ମଣିଷକୁ ଅମର କରିବା ଶକ୍ତି ଏହାର ନାହିଁ । ପୁଣି ଏ ବୋତଲକୁ ନିଜ ପାଖରେ ରଖି ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ମରିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ତାର ନର୍କଗତ ହୁଏ ବୋଲି କଥା ଅଛି । ମୁଁ ଆସି ବୁଦ୍ଧ ହେଲଣି । ଯେଥିପାଇଁ..... ।

କିଉଇ ଏହା ଶୁଣି ବିସ୍ତାପ ହୋଇ ଉଠିଲା । କହିଲା, ଏ ତ ଏକ ମନ୍ତ୍ରବଦ୍ଧ ଅସୁବିଧା ! ଉଠିଟିଏ କରିବ ବୋଲି ଏ ବୋତଲକୁ କଣିବାକୁ ଗୁଡ଼ୁଥିଲା । ଉଠ ନ ହେଲେ ବି ଚଳିଯିବ । ଉଠାଇଁ ନର୍କସ୍ତେଶ, ଏ ତ ଏକ ବିଶେଷ ବ୍ୟାପାର !

କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ବିକ୍ରୀ ହେବାର କଣ ଅଛି ? ତୁମେ ତୁମର ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ବୋତଲର ଭୂତକୁ ଉପଯୋଗ କରିବ ! ଶେଷରେ ଏହାକୁ ଅଳ୍ପମୁଲ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ କରି ନିଜକୁ ବିପଦମୁକ୍ତ କରି ପାରିବ । ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରକାଶ କଲେ ।

କିଉଁ କହିଲ, ଯେବେ ମୁଁ ଏଥିରେ ଦୁଇଟି ବିଷୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରୁଛି । ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା ବୋତଲ ପାଖରେ ଥିବା ଯାଏ ନିସ୍ତାର ନାହିଁ । ତାକୁ ପାଖରୁ ଅନ୍ତର କରିବା ଚିନ୍ତା ମନକୁ ଘାନ୍ତିଥୁବ । ପୁଣି ଏହାକୁ କିଣିବା ଦାମ ଅପେକ୍ଷା ଅଳ୍ପ ଦାମ୍ରେ ହିଁ ବିକିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବୁଦ୍ଧ କହିଲେ, ତୁମ କହିବା କଥା ଯତ୍ନ । ମୃତ୍ୟୁପରେ ନିର୍ଜନ୍ମା ମୋତେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରୁଛି । କାରଣ, ମୋର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଆସୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଏହାକୁ ବିକିବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇଉଠିଛି । ଯେତେବେଳେ ଏ ବୋତଲ ପ୍ରଥମେ ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଲା, ସେତେବେଳେ ଏହାର ଦାମ ଅତ୍ୟଧିକ ଥିଲା । କେବଳ ରାଜା-ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ ହିଁ ଏହାକୁ କିଣି ପାରୁଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ ‘ପେଣ୍ଡୁର ଜନ’ ବହୁକୋଟି ଡଲର ବିନିମୟରେ ଏହାକୁ କିଣିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କଥା ହେଲା, ବିକିଲା ବେଳେ ଏହାକୁ କିଣିବା ଦାମରୁ କମ୍ ମୂଲ୍ୟରେ ହିଁ ବିକିବାକୁ ହେବ । ନହେଲେ ବୋତଲ ଭୂତ ବିକିବା ଲୋକ ପାଖକୁ ଆସେ ଆସି ଚାଲି ଆସିବ । ଅନେକ ଦିନ ପରେ ଏହାର ଦାମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ବହୁ ଡଲରକୁ ଘଟିଆସିଛି । ସ୍ବାକୁ ମାତ୍ର ନବେ ଡଲରରେ କିଣିଥିଲା । ତେଣୁ ତା’ରୁ କମ୍ ମୂଲ୍ୟରେ ହିଁ ମୋତେ ଏହା ବିକିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହାର କିଣାବିକା କାରବାର ଜାଗଜ ନୋଟ୍ରେ ହୁଏ, ଧାତୁନିର୍ମିତ ମୁଦ୍ରାରେ ହିଁ ବିକିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କିଉଁ ପ୍ରଶ୍ନକଲ, ତୁମେ ଯେ ସବୁ କଥା ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଭାବରେ କହୁଛ, ତାହା ମୁଁ ସତ ମଣିବ କେମିତି ?

ବୁଦ୍ଧ କହିଲେ, ପଶ୍ୟନ୍ତା କରି ଏହା ଜାଣି ପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ମୋତେ ତୁମ ପାଖରେ ଥିବା ପରୁଣ ଡଲର ଦେଇ ବୋତଲଟି କିଣି ନଅ । ବୋତଲକୁ ନଅ ପାଖରେ ରଖି, ସେହି ପରୁଣ ଡଲର ତୁମ ପକେଟକୁ ଚାଲିଆସୁ ବୋଲି ଭାବ । ଦେଖିବ, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେହି ପରୁଣ ଡଲର ତୁମ ପକେଟ୍‌ରେ ଅଛି । ଏତକ ଯଦି ନହୁଏ, ତାହାହେଲେ କଥା ଦେଉଛି, ମୁଁ ତୁମର ପରୁଣ ଡଲର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଫେରାଇ ଦେବି ।

କିଭଲ ସେ କଥା ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନ ଥିଲା । କହିଲା, ତୁମେ ମୋତେ ଠକିବାକୁ ଫିକର କରୁ ନାହିଁ ତ ?

ବୁଦ୍ଧ ଏହା ଶୁଣି କହିଲେ, ଶିଶୁରଜ୍ଜ ନାମରେ ଶପଥ କରି କହୁଛି, ବିଶ୍ୱାସ କର ।

‘ଆଜ୍ଞା, ପଶ୍ୟନ୍ତା କରି ଦେଖେ,’ କହି କିଭଲ ନଅ ପାଖରେ ଥିବା ପରୁଣ ଡଲର ବାହାର କରି ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ହାତକୁ ବଢାଇଦେଲା ଓ ବୋତଲ କିଣି ଆଣିଲା ।

ବୁଦ୍ଧ ନଅ ପାଖରେ ପରୁଣ ଡଲର ରଖି କିଭଲକୁ କହିଲେ, ରକ୍ଷା ପାଇଲ । ଭୂତ ଏଥର ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ । ଆପଣ ଏଥର ଯାଇପାରନ୍ତି ।

ବୁଦ୍ଧର ଏ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବହାର ଦେଖି କିଭଲ ବିଚିତ୍ରଗଲା । କହିଲା, ଏମିତି କଣ କହୁଛ ? ହେଇ, ତମର ବୋତଲ ରହିଲା । ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

ବୁଦ୍ଧ କହିଲେ, ତୁମେ ଅଳ୍ପ ଦାମ୍ ଦେଇ ବୋତଲ କିଣିଛ । ବୋତଲ ତୁମର ହେଲା । ମୋ’ ମୁଣ୍ଡରୁ ଦାସିର ଓହ୍ଲାଇଗଲା । ତୁମେ ଏଥର ଚାଲିଯାଅ । ଏହା କହି ବୁଦ୍ଧ ତାଙ୍କର ଚୀନା ଚାକରକୁ ଡାକି କିଭଲକୁ ସେହିଝୁରୁ ବାହାର କରି ଦେବାକୁ ଚାଲିଲେ ।

କିଉଁଇ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଭୂତ ବୋତଲକୁ କାଖରେ ଜାକି ସେ ଭରୁ ବାହାର ଆସିଲା । ମନେ ମନେ ଭାବିଲା, ମୋଠୁ ସେହି ବୁଢ଼ା ପରୁଷ ଡଲର ଠକାଇ ନେଇ ନାହିଁ ତ ! ଏହା ଭାବ ପକେଇଁ ଅଶ୍ରୁକିବାହୁ ଦେଖିଲା, ତାର ପରୁଷଟାଯାକ ଡଲର ତା'ର ପକେଇଁରେ ଅଛି ।

କିଉଁଇ ଖୁସିହୋଇ ଅନ୍ୟ ବିଷୟ ସବୁ ପସାନ୍ନ କରି ଦେଖିବାକୁ ଶୁଣିଲା । ନିରୋଳା ବସ୍ତ୍ରରେ ସେ ସେହି ବୋତଲଟାକୁ ରଖିଦେଇ ଆଗକୁ ଗୋଡ଼ ବଢ଼ାଇଲା । କିନ୍ତୁ କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ସେ ସେହି ବସ୍ତ୍ରର ମୋଡ଼ ବୁଲିଗଲା ବେଳକୁ, ବୋତଲଟି ଆସେ ଆସେ ଆସି ତାର ପକେଇଁ ଭିତରେ ରହିଲା ।

ଦୃଢ଼ କହିଥିବା କଥାତକ ମିଛ ନୁହେଁ ବୋଲି କିଉଁଇର ଧାରଣା ହେଲା । ବୋତଲ ଭିତରେ କଣ ଅଛି ସେ ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରି ତାର ଠିପି ଖୋଲିବାକୁ ସହସ୍ର ଚେଷ୍ଟା କଲା । କିନ୍ତୁ ଯେତେ ଯାହା କଲେ ମଧ୍ୟ ବୋତଲର ଠିପି ଖୋଲି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏହା ଦେଖି ସେ ଭୟ ପାଇଗଲା ।

କିଉଁଇ ଶୁଣିଲା, ଅଜବ ବୋତଲଟାକୁ ସେ ଆଉ ପାଖରେ ରଖିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପୋତାଶ୍ରୟକୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ମୁଁକଅମ୍ ଧରଣର ଏକ ଦୋକାନ ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇ ସେହି ବୋତଲକୁ ଖନ୍ଦ ଡଲରରେ ବିକିବାକୁ ଶୁଣିଲା । ଅନେକ ଦର କଷାକଷି ପରେ ଦୋକାନଟି ଟାଟିଏ ଡଲର ଦେଇ କିଉଁଇ ପାଖରୁ ବୋତଲଟି କଣି ନେଇଗଲା ।

କିନ୍ତୁ କିଉଁଇ ଜାହାଜ ଉପରେ ବସିବା ପରେ ଦେଖିଲା, ବୋତଲଟି ତାର ବାକସ୍ରେ ଥିବା ରହିଛି । ସେ ସେହି ବୋତଲକୁ ବିଧୂସ-ବିସ୍ମାନ୍ନିତ ଚକ୍ଷୁରେ ଚାହିଁବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଜାହାଜରେ କିଉର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ‘ଲୋପାକା’ ବି ବସିଥିଲା ।
କିଉରକୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି ପଚାରିଲା, ତୁମର କଣ ହେଇଛି
ବନ୍ଧୁ ? ଏପରି ଭାବରେ ବାକ୍ସଟାକୁ ଚାହିଁ ରହିଛ କାହିଁକି ?

କିଉର ବନ୍ଧୁ ଲୋପାକାକୁ ନିଗୋଳାରେ ବୋତଲର ଭୂତ କଥା
ସବୁ ପ୍ରକାଶ କରିଦେଲା ।

ସବୁ ଶୁଣି ସାରିବାପରେ ଲୋପାକା କହିଲା, ଏହା ତ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର
କଥା ଶୁଣୁଛି । ଏ ବୋତଲ ତୁମକୁ ହଟାହଟା ନକରି ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ
ଦେଖୁଛି । ସେବେ ଯାକୁ ଯେତେବେଳେ କିଣି ଯାଉଲଣି, ଭାବନା କରି
ଲାଭ ନାହିଁ । ବୋତଲ ଯାହାଫଳରେ ଯାହାକିଛି କରିବା କଥା ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର
କରିନିଅ । ତୁମର ସବୁକାମ ସାରିବାପରେ, ମୁଁ ତୁମଠାରୁ କମ୍ ଦାମରେ
ଏ ବୋତଲକୁ କିଣିନେବି । କାରଣ ମୋର ଏକ ଜାହାଜ କିଣିବାର
ଇଚ୍ଛା ଅଛି । ବୋତଲ କିଣି ଜାହାଜ କରିବି ।

କିଉର କହିଲା, ମୋର ଗାଁରେ କୋଠାଘରଟିଏ ଡୋଳିବାର
ଇଚ୍ଛା ଅଛି । ସୁନ୍ଦର କୋଠାଘର । ପାଖରେ ଏକ ବଗିଚା ଥିବ । ସେ
ଘର ବହୁମୁଖ୍ୟ କାଚ ଝରକା ଲାଗିଥିବ । ଘର କାନ୍ଥରେ ସୁନ୍ଦର
ସୁନ୍ଦର ମୂର୍ତ୍ତି ମଜା ହୋଇଥିବ । ମୋଟ ଉପରେ ରାଜଉଆସ ପରି
କୋଠାଘର । ଏହା ହିଁ ମୋ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ଇଚ୍ଛା ।

ଲୋପାକା କହିଲା, ଯାହେଲେ ବନ୍ଧୁ, ପ୍ରଥମେ ଚାଲ ତୁମର
ହାତୁଡ଼ାକୁ ହାତକୁ ଯିବା । ମେଇଠି ତୁମ ଗାଁରେ କୋଠାଘର କରିବ ।
ସେ କାହିଁକି ପରେ ଅଳ୍ପ ଦାମରେ ମୁଁ ତୁମଠୁ ବୋତଲଟାକୁ କିଣି
ଆଣିବି ।

କିଉର ଓ ଲୋପାକା ଏଥର ଜାହାଜରେ ଆସମରେ ଯାଏ
ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଜାହାଜ ଆସି ଡମ୍ବୁଲୁଲୁରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

କିଉଇ ଓ ଲୋପାକା ସମୁଦ୍ର ବେଳାଭୂମିରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି,

କିଉଇର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ହଠାତ୍ କିଉଇକୁ ଦେଖିପାରି ତାକୁ ସାନ୍ତ୍ବନା ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଏ ଘଟଣାରେ କିଉଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ପରୁରୀଲା, ମୋଡେ ଏପରି ଭାବରେ ସାନ୍ତ୍ବନା ଦେବାର କାରଣ କଣ ?

କିଉଇର ବନ୍ଧୁ ଏହାଶୁଣି ବିସ୍ମୟ ହୋଇ କହିଲା, ସତରେ ତୁମେ କଣ କିଛି ହେଲେ ଶୁଣି ନାହିଁ ? ତୁମର ବୁଢ଼ା ଦାଦି ଆଉ ଇସ୍ତଫାମରେ ନାହାନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା ତୁମର ଦାଦିପୁଅ ଭାଉଁଟି ପରା ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡ଼ି ମରିଛୁ !

ସତରେ ଏ ସମ୍ବାଦ କିଉଇ ପାଇଁ ନୂଆ । ଏ ମୃତ୍ୟୁ ଖବର ପାଇ କିଉଇ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ବନ୍ଧୁ ଲୋପାକା କିଉଇକୁ ପରୁରୀଲା, ତୁମର ଦାଦି କଣ ହାତୁଡ଼ାଇ ଦ୍ଵୀପରେ ରହୁଥିଲେ ?

ନା । ସେ ଦକ୍ଷିଣ ହୁକୋନାର ପବିତ୍ର ପାଖରେ ରହୁଥିଲେ । କିଉଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ତାହାହେଲେ ତାଙ୍କର ଜମିବାଡ଼ି, ଧନସମ୍ପତ୍ତି ତ ତୁମର ହେଲା । ଲୋପାକା କହିଲା ।

‘ସେଇଆ ପ୍ରାୟ’ କହି କିଉଇ କାନ୍ଦିବାକୁ ବସିଲା ।

ନା ନା, ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏଇଠି ତୁମର କାନ୍ଦିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମୋର ମନେହୁଏ, ଏ ସବୁ ବୋତଲ ଭୂତର କରମତ । ତୁମେ ସେହି କୋଠାଘର କଥା ଭାବୁଥିଲ, ତୁମ ଦାଦିଙ୍କର ଜାଗା ଜମି ବୋଧ

ହୁଏ ସେଇଥିପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନ । ତେଣୁ ଏପରି ହେଲା । ଲୋପାକା କହିଲା ।

ହଁ, ଠିକ ସେହିପରି ସ୍ଥାନରେ ମୁଁ ମୋର କୋଠାଘରର କନ୍ଥନା କରିଥିଲି । ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ଯଦି ସେମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଖୁବ୍ ଖରାପ କଥା ହେଲା । କାରଣ ମୋର ଆପଣାର ଲୋକକୁ ମାରି, ବୋତଲର ଭୂତ ମୋର ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରୁଥିବା ଏକ ପାପକାରୀ ବୋଲି ମନେ କରୁଛି । କଉଁର ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ବୋତଲଭୂତର ଏହା କାରସାଦି ବୋଲି ସଠିକ ଭାବରେ ଜାଣି ହେଉନାହିଁ । କାରଣ ଏତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କୋଠାଘର ତିଆରି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇନାହିଁ । ଲୋପାକା କହିଲା ।

କୋଠାଘର ତିଆରି କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ବି ନାହିଁ । କାରଣ ମୋର ଦାଦିଙ୍କର ଯଥେଷ୍ଟ ଆୟ ନ ଥିଲା । ଯଦି ଯଥେଷ୍ଟ ଆୟ ଥାଆନ୍ତା, ତାହାହେଲେ ନାହା.ପାଇଁ କୋଠାଘର ଆରମ୍ଭ କରିଥାନ୍ତି । କଉଁର ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ତାଙ୍କର ଆୟ କେତେ ଥିଲା, ଓକିଲ କହିବେ । ପ୍ରଥମେ ଓକିଲଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପରାମର୍ଶ କରିବା । ଲୋପାକା କହିଲା ।

ଦୁହେଁ ମିଶି ଓକିଲଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ଓକିଲ କହିଲେ, କଉଁରର ଦାଦା ଜୀବନର ଶେଷଭାଗରେ ଅନେକ ଧନ ଉପାର୍ଜନ କରିଥିଲେ । କଉଁର ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଧନ ସଂଗ୍ରହ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଏହା ଶୁଣି ଲୋପାକା କହିଲା, ଘର ତିଆରି ପାଇଁ ଆଉ ଅସୁବିଧା ରହିବ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ଅତିଶୀଘ୍ର ଘର ତିଆରି ସରିଯିବ ।

ଲେପାକା ଓ କିଉର କଥା ଶୁଣି ଓକଲ କହିଲେ, ଘର ତିଆରି ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ ମୋ ପାଖରେ ଜଣେ ବିଖ୍ୟାତ ସ୍ଥପତିଙ୍କର ଘର ଠିକଣା ଅଛି । ତାକୁ ଯାଇ ଦେଖା କରିପାର ।

ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ଯାଜଢୋଇ ଯାଇ ସେହି ବିଖ୍ୟାତ ସ୍ଥପତିଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ସ୍ଥପତିଙ୍କ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଅନେକ ନକ୍ସା ଥାଏ । କିଉର ନୂଆ ଘରର ନକ୍ସା କଥା କହିବାରୁ ସ୍ଥପତି ସେହି ଟେବୁଲ ଉପରୁ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଧରଣର ନକ୍ସା ବଢ଼ାଇ ଦେଉ ଦେଉ କହିଲେ, ନୂଆ କୋଠା-ଘର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ? ଏଇ ନକ୍ସା ଖଣ୍ଡକ ପସନ୍ଦ ହେଉଛି କି ନାହିଁ ଦେଖିଲ !

ନକ୍ସା ଖଣ୍ଡକ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ କିଉର ବାସ୍ତବିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସେ ଯେଉଁ ଧରଣର କୋଠାଘର ଚାହୁଁଥିଲା, ନକ୍ସାଟି ଅବକଳ ସେହି ଧରଣର ଥିଲା ।

ସ୍ଥପତି ସେହି କୋଠାଘର ପାଇଁ ଯେଉଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ଅଟକଳ କଲେ, କିଉର ଦାଦା ସେହି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ହିଁ ତା' ପାଇଁ ସଫଟ୍ କରି ଯାଇଥିଲେ ।

ଏ ତ ଏକ ଅଭୁତ ଧରଣର ଯୋଗାଯୋଗ ! କିଉର ପ୍ରକାଶ କଲା । ସେ ଭାବିଲା, ଏସବୁ ସେ ଭୂତର କାରସାଦି ଏଥିରେ ତିଳେମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମନେ ମନେ ଘୁରି କଲା, କୋଠାଘର ଛଡ଼ା ଆଉ କୌଣସି କଥା ଭାବି ବୋତଲଭୂତ ଠାରୁ ଉପକୃତ ହେବ ନାହିଁ ।

ତା ପରେ ସେହି କୋଠା ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ କାରିଗର ସଙ୍ଗେ ଚାଲି ହୋଇଗଲା । କାରିଗର ଉପରେ ସବୁ ଦାୟିତ୍ବ ଦେଇ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ନାହାନ୍ତିରେ ତଡ଼ି ଅସ୍ଥେଲିଆ ଅଭିମୁଖେ ଯାଆନ୍ତି ।

କିଛି ଦିନ ପରେ କିଞ୍ଚିତ ଓ ଲୋପାକା ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ସେଠାକୁ ଫେରି ଆସି ଦେଖିଲେ ଚୁକ୍ତିବଦ୍ଧ କୋଠାଘର ନିର୍ମିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଠିକ ଯୋଜନା ମୁତାବକ ଚାନ୍ଦା ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି କି ନାହିଁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଘର ଭିତରେ ପଶି ଦେଖିଲେ ।

କୋଠାଘରଟି ପର୍ବତର ମଧ୍ୟଦେଶରେ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ଉପର ଅଂଶରେ ନିଦ୍ରା ଅବସ୍ଥାରେ ଓ ତଳ ଅଂଶରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପର୍ବତ । ଘରର ଗୁରୁପଟେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ବଗିଚା । ଚାହିଁରେ ନାନା ଜାତିର ଫୁଲ ଓ ଫଳ ଚକ୍ରମାନ ଶୋଭା ପାଉଥିଲା । ସାମନାକୁ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ମାଳ ପତ୍ର ଓ ସମୁଦ୍ରରେ ଲଙ୍ଗର ପକାଇଥିବା ଜାହାଜ । ଘରଟି ତିନିତାଳ ବଣିଷ୍ଠ । ପୂର୍ବ ପରିକଳ୍ପନା ଅନୁଯାୟୀ ଝରକା କାଚଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା ଦୁଧ ପରି ସଫେଦ ରଙ୍ଗର । ଘର ଭିତରେ ଏକ ଦୃଶ୍ୟଶାଳାର ବିଭବ ପୂରି ରହିଥିଲା ।

ଘର ଦେଖା ସରିଲା ।

ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଏକାଠି ବସି ଗପସପ କଲାବେଳେ ଲୋପାକା ପଚାରିଲା, ଘରଟି ତୁମର ମନକୁ ପାଇଛି ତ ?

କିଞ୍ଚିତ ଗର୍ବେ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ମୋର ସ୍ୱପ୍ନ ସାଥୀକ ହୋଇଛି ।

ଏହାପରେ କିଞ୍ଚିତ କହିଲା, ବୋତଲଭୂତର କାମ ସରିଲା । ଏହାଠାରୁ ଆଉ କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ ମୁଁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏଥର କିଣି ନେଇଯାଉ ।

ଲୋପାକା କହିଲା, ମୋର ଭାରି ଇଚ୍ଛା, ବୋତଲଭୂତକୁ ଟିକିଏ ଦେଖିବି ।

କିନ୍ତୁ ମୋର ମନେହୁଏ, ଭୂତଟି ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ କୁସାଧୁ ଓ
ବକଟାଳ ହୋଇଥିବ । ତାକୁ ଦେଖିଲେ ହୁଏତ ତୁମେ ବୋତଲଟି
କିଣି ନେବାକୁ ରାଜ ହେବ ନାହିଁ । କିଞ୍ଚିତ୍ କହିଲୁ ।

ନାଁ ନାଁ, ସେପରି ଭାବ ନାହିଁ । ମୋର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ
ପୂରଣ କରିବି । ଯଦି ସେ ପ୍ରକାର ଆଶଙ୍କା ହେଉଥାଏ, ତାହାହେଲେ
ହେଉ ଟଙ୍କା ରଖ । ଲୋପାକା କହିଲା ।

ଏହା ଶୁଣି କିଞ୍ଚିତ୍ କହିଲୁ, ମୋର ମଧ୍ୟ ଭୂତ ଦେଖିବାକୁ
ଭାରି ଇଚ୍ଛା ।

ଏହାପରେ ଉଭୟ ବନ୍ଧୁ ଏକାଠି ବସି ବୋତଲକୁ ଆଖି
ଆଗରେ ଥୋଇଲେ । କିଞ୍ଚିତ୍ କହିଲୁ ବୋତଲର ଭୂତ ! ତୁମେ ଆମକୁ
ଦେଖାଦିଅ !

କିଞ୍ଚିତ୍ ଏହା କହିବା ମାତ୍ରେ ଭୂତଟି ବୋତଲ ଭିତରୁ ବାହାର
ଆସିଲା ଓ ଚଟକିନା ବୋତଲ ଭିତରେ ପଶିଗଲା ।

କିଞ୍ଚିତ୍ ଓ ଲୋପାକା ସେ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ସ୍ଥାସ୍ତ୍ର ପାଲଟି ଗଲେ ।
କିଛି ସମୟ ମାରବତାରେ କଟିଗଲା ।

ଏହାପରେ ଲୋପାକା କିଞ୍ଚିତ୍ ହାତକୁ ମୁଦ୍ରାତଳ ବଢ଼ାଇଦେଇ
ବୋତଲଭୂତକୁ କିଣିନେଲା । ଗଲବେଳେ କିଞ୍ଚିତ୍ କହିଲା, ଜାହାଜ
ଓ କିଛି ଡଲର ପାଇବା ପରେ ତାର ବୋତଲ କାମ ସରିଯିବ ।
ତେଣିକି ବୋତଲ ଭୂତକୁ ବନ୍ଦୀ କରିଦେବ ।

କିଞ୍ଚିତ୍ ଦେଖିଲା, ରାତି ହୋଇଯାଇଛି । ଲୋପାକାକୁ କହିଲା,
ତୁମେ ସମୟ ବାଟଦେଇ ଯିବ । ବିପଦ ଆସନ୍ତୁ ଅଛି । ଲଣ୍ଡନ ଓ

ଥଳଟିଏ ନଥ । ଥଳ ଭିତରେ ବୋତଲଟି ରଖ ଓ ଯାହା ଶୁଦ୍ଧ ମୋ
ଦରୁ ନେଇଯାଅ ।

ବୋତଲଟି ବନ୍ଦୀକରି ଦେଇଥିବାରୁ କି ଉଲ ମନେମନେ ହାଲୁକା
ବୋଧ କରୁଥିଲା ।

ଲେପାକା ବିଦାୟ ବେଳାରେ କହିଲା, ମୋର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ରକ୍ଷା
କରି ମୁଣ୍ଡରେ ପାପର ବୋହେନେଇ ବାହାରିଲା । ସମାଧି ବାଟରେ ଗଲ-
ବେଳେ ଡରିବା କଥା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ମୋ ଛୁତି ଡରରେ ଥରି
ଉଠୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେଉନାହିଁ । ଶିଶୁର କରନ୍ତି,
ତୁମେ ନିରାପଦରେ ଏ ଦରେ ରୁହ । ମୋର ଧାରଣା, ବୋତଲଭୂତ
ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପାପୀ ନୋହୁ । ମୃତ୍ୟୁପରେ ଆମର ସ୍ୱର୍ଗଲଭ ହେବ ।
ଶୁଭରାତି ।

କିଉଲ ଦର ଅଣୋରେ ଛୁଡ଼ାହୋଇ ବିଦାୟୀ ବନ୍ଧୁକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ
ରଖିଥାଏ । ବନ୍ଧୁ ଲେପାକା, ଶୁଣାନ ବାଟରେ ଲଣ୍ଡନ ଆଲୁଅରେ,
ଦୋଡ଼ାରେ ବସି ଆଗକୁ ଆକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଥାଏ । ଅବଶେଷରେ
ଲେପାକାର ମଙ୍ଗଳ କାମନା କରି ଓ ନିଜେ ବିପଦମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ
ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କରି ସେ ଶିଶୁରୁକ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳ ହେଲା ।

ସକାଳର ସନ୍ଧେଦ କରଣ କିଉଲର ମନର ଗ୍ଳାନିକୁ ଧୋଇପୋଛି
ସଫା କରିଦେଲା ।

କିଉଲ ଓ କୋଠାର ଅପୂର୍ବ ଶ୍ରୀଦେଶି ବିମୁଗ୍ଧ ହୋଇଉଠିଲା ।

ଦିନପରେ ଦିନ ଅତିବାହିତ ହେଲା ।

ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନେ କି ଉଇର କୋଠାକୁ ସବୁଠୁ ସୁନ୍ଦର କୋଠାଘର ବୋଲି କହିଲେ । ଏହାଶୁଣି କି ଉଇରଟି ଅନୁଭବ କଲା ।

କି ଉଇର ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଚୀନା ଗୁମର ଥାଏ । ଘରର ଚଟାଣ, ଝରକା ଇତ୍ୟାଦି ଧୋଇପୋଛି ତକ୍‌ତକ୍ କରି ରଖିଥାଏ । କି ଉଇର ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ଦିନ କଟାଉଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ସାମନାରେ ଦେଖା ଯାଉଥିବା ମାଳ ସମୁଦ୍ରକୁ ଗୁହଁଗୁହଁ ସେ ଖୁସି ହୁଏ । ମାଳ ସମୁଦ୍ରରେ ଜାହାଜଟିଏ ଦେଖିଲେ ତାର ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚିଉଠେ ।

ଇତି ମଧ୍ୟରେ ସେ ସ୍ଥାନରେ କି ଉଇର କେତେକ ବନ୍ଧୁ ହୋଇଗଲେ । ଶ୍ରେକପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସିଲା ।

ଦିନେ କି ଉଇର ତାର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଘରକୁ ଶ୍ରେକ ପର୍ବ ରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରେକ ଖାଇ ଘୋଡ଼ା ପିଠିରେ ବସି ନିଜ ଘରକୁ ଫେରି ଆସୁଛି । ସମୁଦ୍ରରେ ଏକ ସ୍ଥାନରତା ତରୁଣୀର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତା' ମନକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କଲା ।

କି ଉଇର ଏହି ସ୍ଥାନରତା ତରୁଣୀ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ସେ ପ୍ରସାଧନ ସମାପ୍ତ କରିଥାଏ । ସନ୍ଧ୍ୟାସାତା ତରୁଣୀର ମୁହଁ ଦେହ ଖୁବ୍ ସତେଜ ଓ କମଳାୟ ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ତା' ଚନ୍ଦ୍ରର ଗୁହାଣୀରେ ଭରା ରହିଥାଏ ଗଭୀର ମମତାପୂର୍ଣ୍ଣ କବିତାର ଛନ୍ଦ । ଏହି ତରୁଣୀକୁ ଦେଖିବାମାତ୍ରେ ସେ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଗଲା । ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, ମୁଁ ଏଠିକାର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣେ । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ଦେଖିବା ପରତ ମନେ ହୁଏନା !

ସୁଖେଟି ହସହସ ମୁହଁରେ କହିଲା, ମୋ ନାଁ 'କୋକୁଆ' । ମୁଁ 'କଥାନୋ'ଙ୍କ କନ୍ୟା । ଏଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ହେଲା 'ଓହାଓରୁ' ଫେରିଛି । ଆପଣଙ୍କ ପରିଚୟ ?

ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କ ମୋର ପରିଚୟ ଦେବ । ତେବେ ଏବେ ବୁଝି । ମୋର ଧାରଣା, ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ମୋ' ବିଷୟ ଶୁଣିଥିବେ । ତା ପୂର୍ବରୁ କୁହନ୍ତୁ, ଆପଣ କଣ ବିବାହିତା ?

ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି କୋକୁଆ ଖୁବ୍ ଜୋର୍ରେ ହସିଉଠିଲା ଓ କହିଲା, ତୁମେ ସ୍ବରୂପମାନେ ଠିକ୍ ଏକା ଧରଣର । ଆଜ୍ଞା ଆପଣ ପ୍ରଥମେ କହନ୍ତୁ, ଆପଣ କଣ ବିବାହିତା ?

ନାଁ କୋକୁଆ, ମୁଁ ବିବାହ କରିନାହିଁ । ତୁମକୁ ଦେଖିବା ପୂର୍ବରୁ ବିବାହ କଥା ଶୁଣୁ ନ ଥିଲି । ତୁମ ଘଙ୍ଗରେ ଏଇଠି ଫେରନ୍ତା ବାଟରେ ଘୋଷାଘେଲା । ତୁମର ସୁନ୍ଦର କଳା ଆଖି ଦି'ଟା ମୋତେ ଆକୃଷ୍ଟ କଲ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଇ ବସିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ କୌଣସି ଜଳନା ନ କରି କୁହ, ମୋତେ ଭଲପାଅ କି ? ଯଦି ଆଉ କାହାକୁ ଭଲ ପାଉଥାଅ ସେ କଥା ଖୋଲିଖୋଲି ଭାବରେ କହିପାର ।

କୋକୁଆ ଏହାର କୌଣସି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ସମୁଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ନେଇ ଓ ହସିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କିଞ୍ଚିତ୍ ଏହା ଦେଖି କହିଲା, ତୁମର ନୀରବତାକୁ ମୁଁ ସମ୍ମତର ଲକ୍ଷଣ ବୋଲି ଧରି ନେଇଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ବିବାହ କରିବି । ଯଦି ଆପଣ ନ ଥାଏ, ବୁଲ ତୁମ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ।

କୋକୁଆ ନୀରବରେ ଆଗକୁ ପାଦ ବଢ଼ାଇଲା । ତା' ମନରେ ଅନେକ ଉତ୍ତେଜନା । ପିଲାବାସରୁ ପୁଲାଏ ଓଠ ଦେହରେ ଚାପି ରଖି ଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ପଛକୁ ଆଖି ଫେରାଇ ଚାହିଁ । କିଞ୍ଚିତ୍ ନୀରବରେ ତାର ପଛେ ପଛେ ଆସୁଥିବା ଦେଖି, କୋକୁଆ ତାର ବୁଲକୁ ବଢ଼ାଇ ଦିଏ ।

ଏହିପରି ଭାବରେ କୋକୁଆ ଓ କିଉର, କୋକୁଆର ବାପା କିଆନୋ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

କିଆନୋ କିଉରକୁ ଦେଖି ଖୁବ୍ ଖୁସିରେ କହିଲା, ତୁମେ ଆସିଛ କିଉର ! ଆସ ଆସ, ଭତରକୁ ଆସ !

କିଉରର ନାମ କୋକୁଆ ପାଖରେ ଅପରିଚିତ ନୁହେଁ । ସେ ବହୁବାର କିଉରର ନାମ ଶୁଣିଛି । ତାର ସମ୍ପତ୍ତି, କୋଠା-ବସ୍ତୁରେ ବହୁ କଥା ଶୁଣିଛି । ସେ ମନେ ମନେ ଖୁସି ହୋଇଗଲା ।

କିଉର ସେ ଦିନ ନିଜ ଘରକୁ ନ ଫେରି କୋକୁଆ ପାଖରେ ତା' ବାପ କିଆନୋର ବସାରେ ରହିଗଲା ।

କିଉର ଓ କୋକୁଆ ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କର ସାନ୍ନ୍ଦର୍ଭ ଲାଭକରି ଭୁପ୍ତ ହେଲେ । କୋକୁଆର ନିର୍ଭୀକତା, ବୁଦ୍ଧି, କଥାବାଣୀ ଦେଖି କିଉର ଅତି ମାୟାରେ ଆସ୍ୟାୟିତ ହେଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳେ ବିଦାୟ ନେବା ପୂର୍ବରୁ କିଉର କିଆନୋ ସଙ୍ଗେ କଥାବାଣୀ କରି ସାରିବା ପରେ କୋକୁଆକୁ ନିର୍ବେଳାରେ ଦେଖା କରି କହିଲା, ମୋର ଧାରଣା, ମୋ ସଙ୍ଗେ କଥାବାଣୀ କରି ତୁମେ ମୋର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଜାଣି ପାରିଥିବ । କଣ ଠିକ୍ କଲୁ କୁହ ? ମୁଁ ମୋର ସମସ୍ତ ତାଲିକା ବାଢ଼ି ତୁମକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ । ତାହା କଲେ ହୁଏତ ତୁମେ ତୁମର ପ୍ରେମିକ ଅପ୍ରେଷ୍ଟା ଧନ ସମ୍ପଦକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ମନେକରି ତାକୁ ପ୍ରେମ କରି ବସିବ ।

କୋକୁଆ ସବୁ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରକାଶ କଲା ଯେ, ସେ କିଉରକୁ ଭଲପାଏ ।

ଏହାପରେ କୋକୁଆ ଓ କିଉରର ବିବାହ ଦିନ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଗଲା ଓ କିଉର ବିଦାୟ ନେଇ ଚାଲିଗଲା ।

କୁମାରୀ କନ୍ୟା କୋକୁଆ କଉଁର କଥା ଶୁଣି ଶୁଣି ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ଉଠିଲା ।

କଉଁର ଆଖିରେ ମଧ୍ୟ କୋକୁଆର ରୂପ ଯୌବନ ଝଲସି ଉଠୁଥିଲା । ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି କବର ସ୍ଥାନ ଅତିକ୍ରମ କରି ଗଲୁବେଳେ ବି ସେ ଡର ନ ଯାଇ ଆନନ୍ଦବିହ୍ୱଳ କଣ୍ଠରେ ଗୀତ ଗାଉଥିଲା ।
ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଖୁବ୍ ଖୁସି ଜଣା ପଡ଼ିଲା ।

ସେଦିନ ଚୀନା ଗୁକରଟା କଉଁର ଏ ସଂଗୀତ, ଏ ଆନନ୍ଦ ଦେଖି ବିସ୍ମୟ ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ନିମ୍ନେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା । କଉଁର ସେଇମିତି ଆନନ୍ଦମୁଖରୁ ଆସି । ସେଦିନ ସେ ଠିକ୍ କଲା, ତାର କୋଠାଘରେ ଲାଗିଥିବା ସବୁ ବିଜୁଳି-ବତ୍ତା ଲାଗାଇବ । ସମସ୍ତ ପାବିତ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳ ସେହି ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଉଠିବ । ତା ପରେ ସବା ଉପର ମହଲାରେ ଶୋଇ ଶୋଇ ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିବ ।

କଉଁର ଏତେ ଆନନ୍ଦ ତା' ଜୀବନରେ କେବେ ହେଲେ ଅନୁଭବ କରି ନ ଥିଲା । ସେ ଖୁବ୍ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ଓ ସେହି ଉତ୍ତେଜନାର ଉପଶମ ପାଇଁ ଗାଧୋଇ ନେବା ଭଲ ବୋଲି ମନେ କଲା ।

ଗାଧୁଆ ଘରେ ମାଟଲ ପାତ୍ରରେ ପାଣି ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥାଏ । କଉଁର ଗାଧୁଆ ଘରେ ପଶି ବି ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଗୀତ ଗାଇଲା ।

ମାଲିକର ବିଚିତ୍ର ଆଚରଣରେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଚୀନା ଗୁକରଟି କଉଁରକୁ ପଚାରିଲା, ଆପଣଙ୍କର ଶରୀର କୁଣିଳ ଅଛି ତ ?

କଉଁର ସଂକ୍ଷେପରେ 'ହଁ' ବୋଲି ଉତ୍ତରଟିଏ ଦେଲା ଓ ତାକୁ ଶୋଇବାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲା ।

ଚୀନା ଗୁକର ଆଜ୍ଞାବଦ୍ଧ ପରି ଚାଲିଗଲା ।

କିନ୍ତୁ ତା ପରେ ସବୁକିଛି ଓଲଟପାଲଟ ହୋଇଗଲା ।

କିଞ୍ଚିତ ସ୍ଥାନାଗାର ଭିତରେ ପଶି ନିଜ ଦେହରୁ ବାସ କାଢ଼ି ନେଇ ଗାଧୋଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା ବେଳେ, ନିଜ ଦେହରେ ଏକ ଛିଡ଼ିଚିଡ଼ି ଆବଶ୍ୟାର କରି ପହଞ୍ଚି ନିଦ୍ରାକ ପାଲଟି ଗଲା । ତା' ଓଠର ଦ୍ଵୟ କଣ୍ଠର ସଂଗୀତ ଆପେ ଆପେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲା, ଶରୀରର ସେହି ଅଂଶରେ ବୋଧଶକ୍ତି ନାହିଁ । କିଞ୍ଚିତ ମନ ହାତୀକାର କରି ଉଠିଲା । ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣି ପାରିଲା ଯେ, ତା ଦେହରେ କୃଷ୍ଣ ରୋଗ ହିଁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ତାର ସ୍ଥାନ ଏ ଅଞ୍ଚଳିକାରେ ନୁହେଁ, କୃଷ୍ଣାଶ୍ରମରେ ।

ଆଃ, ଏ କ'ଣ ହେଲା ସତରେ !

ମାତ୍ର ଗତକାଲି ତା' ଜୀବନର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଣୟିନୀ ସଙ୍ଗେ ସାକ୍ଷାତ ହେଲା ଓ ଆଜି ସକାଳେ ସେ ତାର ହୃଦୟ ପାଇଁ ଫେର ଆସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଆଶା, ଅଭିଳାଷ, ସ୍ଵପ୍ନ, କଳ୍ପନା ସବୁ କିଛି ଏଇ ମାତ୍ର ଭାଙ୍ଗି ଚିତ୍କାର ହୋଇଗଲା ।

କିଞ୍ଚିତ ନିଦ୍ରାକ ହୋଇ ସେହି ମାତ୍ର ପାତ୍ର ଉପରେ ଶେକ ପାଇଁ ବସି ପଡ଼ିଲା ଓ ତା ପରେ ପରେ ଚିତ୍କାର କରି ବାଲ୍‌କୋନି ସାଗର ଭିତରୁ ବୁଲିଲା ।

କିଞ୍ଚିତ ଚୀନା ଗୁରୁର ରାତି ସାଗ କିଞ୍ଚିତ ଅବସାନ ଅସ୍ଥିର ପଦଗୁଳନା ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା । ପଦ ଗୁଳନାରେ ହଠାତ୍ ମୁହାଁ ସୁଷ୍ପନ୍ନ ।

କିଞ୍ଚିତ ଭାବନାର ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ସେ ଭାବୁଥିଲା, ସେହି ସୁରମ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳିକା ଓ ଜନ୍ମଭୂମି ତ୍ୟାଗକରି ସେ କୌଣସି କୃଷ୍ଣାଶ୍ରମରେ ଯାଇ ରହିବ । ନିଜର ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ, ଜ୍ଞାତ କୁଟୁମ୍ବ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି

ନିର୍ବାସିତ ଜୀବନ ଯାପନ କରି ପାରିବ । କିନ୍ତୁ କୋକୁଆକୁ ସେ ତ୍ୟାଗ କରିବ କେମିତି ? କୋକୁଆ ସେ ତା ଜୀବନର ଅଂଶ ପାଇଁଟି ଯାଇଛି । ତାକୁ ଗ୍ରହଣ ନ କରି ବଞ୍ଚିବ କିପରି ?

କିଞ୍ଚିତ୍ତର ଚରିତ୍ର ଭିନ୍ନ ଉପାଦାନରେ ଗଢ଼ା ହୋଇଥିଲା । ସେ ଗୁହ୍ୟଥିଲେ ରୋଗ ବ୍ୟସ୍ତ ଗୋପନ ରଖି, ସ୍ଵାର୍ଥପର ପୁରୁଷ ପରି କୋକୁଆକୁ ବବାହ କରି ପାରିଥାନ୍ତା । ଅଥବା ରୋଗ କଥା ଜାଣିବା ପରେ କୋକୁଆକୁ ଭୁଲିଯାଇ ଏକାକୀ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ବଞ୍ଚିଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ କିଞ୍ଚିତ୍ତର ପ୍ରେମ ଥିଲା ସୁସ୍ପର୍ଶ ଜନୋଚିତ । ସେ ତାର ପ୍ରାଣକୁ ପ୍ରେମିକାକୁ ରୁଚି ଅଥବା ଆହତ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପୋଷଣ କଲୁ ନ ଥିଲା ।

ଯେଦିନ ସତ୍ତ ପାହୁବା ପୁରୁ କିଞ୍ଚିତ୍ତର ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ସେହି ବୋତଲ କଥା । ସେଦିନ ଲେପାକା ସଙ୍ଗରେ ସେ ନିଜ ଅଣ୍ଟିରେ ବୋତଲ ଭିତ୍ତି ଦେଖିଥିଲା । ସେହି କଥା ମନେ ପଡ଼ିଯିବାରୁ ଉପରେ ତାର ଦେହ ଶିଫରି ଉଠିଲା । ସେ ବୋତଲ, ବୋତଲଭୂତ ଓ ନର୍କର ଜ୍ଵାଳା ସବୁ କିଛି ତା' ପକ୍ଷରେ ଉପସ୍ଥାପନ ।

କିନ୍ତୁ—

କିଞ୍ଚିତ୍ତ ହଠାତ୍ ଘର ବସିଲା, ସାମାନ୍ୟ ଏକ କୋଠାଘର ପାଇଁ ସେ ବୋତଲଭୂତର ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା । କୋକୁଆକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ସେହି ବୋତଲଭୂତକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ କଣ ? ହୁଏତ ବୋତଲଭୂତ ତାକୁ ଦୁର୍ବରୋପ କୁଣ୍ଠବ୍ୟାଧିର ମୁକ୍ତି ଦେବ । ତା' ପରେ କୋକୁଆ ସଙ୍ଗେ ବବାହ ।

କିଞ୍ଚିତ୍ତ ମନ୍ଦସା ପ୍ରିୟ କଲା, ଦୁର୍ବରୋପ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ବୋତଲଭୂତର ଅଶ୍ରୁ ନେବ । ସେହି ଭୂତ ହିଁ ତା' ଜୀବନର

ଏକମାତ୍ର ଭରସା । ପ୍ରଥମେ ହନୁଲୁକୁ ଯାଇ ଲୋପାକାକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏହାପରେ ଶ୍ରେଜନ, ଶୟନ ଓ ବିଶ୍ରାମ ତାକୁ ବନ୍ଧୁକ୍ଷମ ମନେ-ହେଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସେ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ପୋତାଶ୍ରମକୁ ଯାଏ କଲ । ଶୁଣାନର ସମାଧାନଙ୍କ ଭିତର ଦେଇ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଗଲବେଳେ ତାର ଗତକାଲର କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । କାଲି ଆଉ ଆଜି ଭିତରେ ଅନେକ ତପାତ୍ । କାଲି ଗାଁର ଗାଈଗାଈ ଏଇ ବାଟରେ ଚାଲୁଥିଲା । ଆଜି ହୃଦୟ କାନ୍ଦୁଛି । ସେ ସମାଧି ଭିତରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇ ଯାଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୋଷଣ କଲ ।

କିନ୍ତୁ କେତେବେଳେ ଆସି ପୋତାଶ୍ରମରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି, ସେଥିପ୍ରତି ଖିଆଲ ନ ଥିଲା ।

ବହୁ ଲୋକ ଗୋଦାମ ଭର ପାଖରେ ଜାହାଜ ଅପେକ୍ଷାରେ ବସି-ଥିଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ କଥୋପକଥନ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ମାରବରେ ସେଇଠି ବସି ରହିଲା ।

କିନ୍ତୁର ଅପ୍ରସନ୍ନ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଓ ଅସ୍ୱାସ୍ତ୍ୟବଳ ମାରବତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଅପେକ୍ଷମାଣ ଯାତ୍ରୀମାନେ ତା' ବନ୍ଧୁରେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଅଲୋଚନା କରୁଥାନ୍ତି ।

ତା ପରେ ଜାହାଜ ଆସିଲା ଓ ଯାତ୍ରୀମାନେ ତା' ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ବସିଲେ । ଜାହାଜ ଚାଲିଲାବେଳେ ବି କିନ୍ତୁର ମାରବରେ ବସି ରହିଲା ।

ଜାହାଜ ଚାଲିଗଲା ବେଳେ କିଆନୋର ଭର ଦେଖାଗଲା । ଭର ଭିତରେ କୋକୁଆର ବି ଦର୍ଶନ ମିଳିଲେ । କୋକୁଆକୁ ଦେଖି କିନ୍ତୁର ଧାର୍ଯ୍ୟ ନିଶ୍ୱାସ ଛୁଡ଼ିଲା ।

ଜାହାଜରେ ସମେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା । ସାଥୀମାନେ ହୁଇସି ଖାଇ ତାସ ଖେଳିଲେ, ମାତ୍ର କିଞ୍ଚିତ ରାତିସାଗ ଜାହାଜ ଉପରେ ଅସ୍ଥିର ପଡ଼ିରୁଣା କଲା । ତା' ପରଦିନ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦୃଷ୍ଟି ନାହିଁ । ଜନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଥିବା ବଣ୍ୟ ପଶୁ ପରି ସେ ଅସ୍ଥିରତା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ।

ହନୁଲୁଲୁରେ ଜାହାଜ ପଡ଼ିଥିବା ମାତ୍ରେ କିଞ୍ଚିତ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀହୋଇ ଜାହାଜରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା ଓ ଲେପାକାର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ବାହାର ପଡ଼ିଲା ।

ହନୁଲୁଲୁରେ କିଞ୍ଚିତ ପ୍ରବଚନ ବନ୍ଧୁ ଲେପାକାର ସାକ୍ଷାତ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଶୁଣିଲା, ଲେପାକା ଏକ ଜାହାଜ କରି ନେଇଛି ଓ 'ବଇକା' ଅଭିଯାନରେ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ଏହାପରେ କିଞ୍ଚିତର ପୁରାପରିତ ଓକିଲଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଶୁଣିଲା, ଇତି ମଧ୍ୟରେ ସେ ବିରାଟ ଧନ ପାଇଟି ଯାଇଛନ୍ତି । 'ଓଡ଼ିକା' କଲରେ ବିରାଟ କୋଠାଘର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ନେଇ ସେ ସେହି ଓକିଲଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲା ।

କିଞ୍ଚିତକୁ ଦେଖି ଓକିଲ ଜଣକ ହସି ହସି ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇଲେ ଓ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, ତୁମର କି ଉପକାର କରି ପାରିବ ?

କିଞ୍ଚିତ କହିଲା, ମୋର ବନ୍ଧୁ ଲେପାକାକୁ ତୁମେ ଚହ୍ଚା । କିଛି ଦିନ ପୁରା ସେ ମୋ' ପାଖରୁ ବୋତଲଟିଏ କଣିଥିଲା । ତୁମେ ସେ ବିଷୟରେ ଖବର ଦେଇ ପାରିବ କି ?

ବୋତଲ କଥା ଶୁଣି ଓକିଲଙ୍କ ମୁହଁ ବିବର୍ଣ୍ଣ ପାଲଟି ଗଲା । କହିଲେ, ସେହି ବୋତଲ ପ୍ରଶ୍ନ ସଙ୍ଗେ ଜଡ଼ିତ ହେବା ଅତି ଜଟିଳ । ତେବେ ତୁମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁଛି । ସେ ବିଷୟରେ ଖବର ନେବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଅନୁକ ଲୋକ ପାଖକୁ ଯାଅ..... ।

ଏହାପରେ କିଞ୍ଚିତ ଦିନ ପରେ ଦିନ ସେହି ବୋତଲକୁ ଖୋଜି ବୁଲିଲା । ବହୁ ଲୋକଙ୍କର ବାସ ଭବନକୁ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସାକ୍ଷାତ କଲା । କିନ୍ତୁ ବୋତଲ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ଥାପନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁ ବିବର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା ।

କିଞ୍ଚିତ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିନେଲା ଯେ, ସେହି ଗୃହସ୍ଥମାନଙ୍କ କୋଠାଘର, ବିଳାସ ବ୍ୟସନ ଓ ପ୍ରାରୁର୍ଯ୍ୟ ସେହି ବୋତଲ ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ପୁଣି ସେହି ବୋତଲକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାପରେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ହସି ପାରୁଛନ୍ତି । ସେ ଭାବିଲା, ସହରରେ ବୁଲୁବୁଲୁ ଯେଉଁଠି ମଳିନ ମୁଖ ଓ କରୁଣ ଗୁହାଣୀ ଦେଖିବ, ଭାବିବ ସେଇଠି ସେହି ବୋତଲ ରହିଛି ।

ହନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କିଞ୍ଚିତ ଏମିତି ଭାବରେ ବୋତଲର ସନ୍ଧାନ ନେବା ପାଇଁ ବୁଲୁଛି, ଗୋଟିଏ ନବନିର୍ମିତ କୋଠାଘରେ ଆସି ହାବୁଡ଼ିଗଲା । କୋଠାଘରେ ଅସୁବ ସାଜସଜ୍ଜାର ସମାବେଶ ଦେଖି କିଞ୍ଚିତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଗୃହକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବି ସାକ୍ଷାତ ହେଲା । ସେ ବୟସରେ ତରୁଣ ହେଲେହେଁ ବୃଦ୍ଧ ପରି ଦେଖାଯାଉଥିଲେ । ମୁଖରେ ଥିଲା ପାଣି ଆସାମୀର ଅସହାୟ ଗୁହାଣୀ ।

କିଞ୍ଚିତ ଭାବିଲା, ଉକ୍ତ ଗୃହକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି ବୋତଲ ରହିଛି । ଉତ୍ତରକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି କିଞ୍ଚିତ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ବୋତଲକୁ ମୁଁ କିଣି ନେବାପାଇଁ ଆସିଛି ।

କିଞ୍ଚିତର କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନ ପାଇଲେ ଯେମିତି ! ଉତ୍ତେଜନାରେ ତାଙ୍କ ଦେହ ଥରି ଉଠିଲା । ତକିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ବୋତଲ କିଣିବେ ? ଆସନ୍ତୁ ।

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି କିଭିତ୍ତର ହାତ ଧରି ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ ଓ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ବସାଇ ପାମୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

କିଭିତ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନକଲ୍, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର ଦାମ କେତେ ?

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ହାତରୁ ପାମୟ ବୋତଲଟା ହଠାତ୍ ଖସି ପଡ଼ିଲା । ଷଷ୍ଠ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ତୁମେ କଣ ତା' ଜାଣିନା ?

ଜାଣିନି ବୋଲି ତ ପଚାରିଲି । କିଭିତ୍ତ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ତେଣୁ, ତୁମର ସମୟରୁ ଏହାର ଦାମ ବଲ୍‌କୁଲ କମି ଯାଇଛି । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟସ୍ତହୋଇ କହିଲେ ।

ଆରେ ଏଥିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କଣ ଅଛି ? ଯେତେକ ଦାମରେ ଆପଣ କିଣିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତା'ଠାରୁ କମ୍ ଦାମରେ କିଣିବି । କିଭିତ୍ତ ପ୍ରକାଶ କଲ୍ ।

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଥରିଲା ଥରିଲା କଣ୍ଠରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ, ମୁଁ ସେ ବୋତଲକୁ ଦୁଇ ସେଣ୍ଟରେ କିଣିଛି ।

ସେ ଉତ୍ତର ଶୁଣି କିଭିତ୍ତକୁ ଆକାଶରୁ ଖସି ପଡ଼ିଲା ଭଲ ମନେ ଦେଲା । ଉଦ୍‌ବେଗରେ ସହିତ କହିଲା, କଣ ହେଲା ? ମାତ୍ର ଦୁଇ ସେଣ୍ଟ ? ତା' ଅର୍ଥ ଯାକୁ ମାତ୍ର ଏକ ସେଣ୍ଟରେ ହିଁ ବକି ପାରିବ ? ଆଉ ଯିଏ ଏକ ସେଣ୍ଟରେ କିଣିବ.....

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ସବୁ କଥା ବୁଝି ପାରିଲେ । ସେ କିଭିତ୍ତ ଆଗରେ ନିତଜାନୁ ହୋଇ ବସି ଅନୁନୟ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ--ଆପଣ ଦୟାକରି ଏ ବୋତଲ କିଣି ନିଅନ୍ତୁ । ଶିଶୁରଜ୍ଜ ନାଁରେ କହୁଛି, ମୁଁ ବୋତଲ ସଙ୍ଗରେ ମୋର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ ଟେକଦେବି । ଏହି ଦାମରେ ମୁଁ ନିଜାନ୍ତ ନରୁପାୟ ହୋଇ କିଣି ନେଇଥିଲି । କାରଣ, ସେତେବେଳେ ଖଜଣାଖାନାରୁ ତୋଷରପାତ କରିଥିବା ଯୋଗୁଁ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଜେଲଦଣ୍ଡ ସେବିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲି ।

କିଞ୍ଚିତ୍ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା, ଯଦି ଚୋରପାତ ପରି ଜୟନ୍ତୀ ଅପରାଧ କରି, ଶାସ୍ତ୍ରୀକୁ ଭୟ କରି, ଭଦ୍ରଲୋକ ବୋଲେ କିଣି ନର୍କ ବରଣ କରିବାକୁ ପଛେଇଲେ ନାହିଁ, କୋକୁଆର ପ୍ରେମ ପରି ପବିତ୍ର ଜନ୍ମ ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ସେହି ନର୍କଭୋଗ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବି ନାହିଁ କାହିଁକି ? ହୋ ଭାବି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ସେହି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ହାତକୁ ପାଞ୍ଚ ସେଣ୍ଟର ମୁଦ୍ରା ବୋଲି ଦେଲେ ଓ କହିଲା, ମୋର ଅବଶିଷ୍ଟ ରୁଚି ଯେଣୁ ଫେରାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ବୋତଲକୁ ମୁଁ କିଣି ନେଲି ।

ବୋତଲ ପାଇବା ସଙ୍ଗେ କିଞ୍ଚିତ୍ ରୋଗମୁକ୍ତ ହେବାର କାମନା କଲା ।

ସତକୁ ସତ ସେ ନିଜ ଦରକୁ ଫେରିଆସି ଦେଖିଲା ସ୍ୱପ୍ନ ଭାବରେ ରୋଗମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ତା ଦେହରେ ପୁର ସେହି ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ କିଞ୍ଚିତ୍ ଆଉ ଖୁସି ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ବୁଝିଲା, ଏକ ସେଣ୍ଟ ତଳକୁ ଆଉ କୌଣସି ମୁଦ୍ରା ନାହିଁ । ତେଣୁ ବୋତଲଟି ଆଉ ବନ୍ଦୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ନର୍କର ଦ୍ୱାର ତା' ପାଇଁ ଖୋଲା ରହିଲା ।

ଷ୍ଟିମରରେ ବସି କିଞ୍ଚିତ୍ ପୁଣି ଥରେ ହାତ୍ତୁଆ ଫେରି ଆସିଲା । ହାତ୍ତୁଆରେ ସେ କୋକୁଆକୁ ଯଥାଶକ୍ତି ବଦାହ କରିନେଲା କିନ୍ତୁ କିଞ୍ଚିତ୍ ମନରେ ଶାନ୍ତି କାହିଁ ?

କୋକୁଆ ପାଖରେ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଞ୍ଚିତ୍ ବୋତଲ କଥା ଭୁଲି ଆନନ୍ଦ ଉପଭବ୍ୟ କରେ । କିନ୍ତୁ ଏକାକୀ ଅବସ୍ଥାରେ ପୁଣି ଯେଉଁ କଥାକୁ ସେହି କଥା । ଅନାଗତ ଆଶଙ୍କାରେ ସେ ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ ହୁଏ ।

କୋକୁଆ କିନ୍ତୁ କିଞ୍ଚିତ୍‌କୁ ପାଇ ଭାରି ଖୁସି । ସେ କିଞ୍ଚିତ୍‌ର ପାଦ-ତଳେ ନିଜକୁ ଗୋଟାପଣେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇ ପରିତ୍ରୁଷ୍ଟି ଲାଭ କଲା । କିଞ୍ଚିତ୍‌କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ତାର ମନ ଓ ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦରେ ବିକଶିତ

ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ତା' ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ଅଖଣ୍ଡ ଶାନ୍ତି ଦେଖାଦେଲା । ସେ ସବଦା ସଜୀତମୁଖର ହୋଇଉଠିଲା । ପକ୍ଷୀ ପରି ସେ ଚଞ୍ଚଳ ଥିଲା । ସମଗ୍ର ପ୍ରାସାଦକୁ ଆନନ୍ଦ ମୁଖରିତ କରି ତୋଳିଲା ।

କୋକୁଆର ଉପସ୍ଥିତି କିଉର ମନରେ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରଲେପ ବୋଲି ଦେଖିଥିଲେ ହେଁ, ମନ ଭିତରେ କିଉର ମାରବରେ କାନ୍ଦୁଥିଲା । କୋକୁଆର ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲାବେଳେ ବି ସେ ବେଳେବେଳେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ।

କିଉରର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି କୋକୁଆ ମନରେ ଦାରୁଣ ଆଘାତ ଲାଭ କଲା । ସେ ମାରବରେ ଖାଲ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ୍ୟାତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ତୁମେ କିଉର ଓ କୋକୁଆ ପ୍ରାସାଦର ଅଲଗା ଅଲଗା ସ୍ଥାନରେ ବସି ମାରବରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ୍ୟାତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଦିନେ କିଉର ଆବିଷ୍କାର କଲା, କୋକୁଆ ଘରର ଚଟାଣ ଉପରେ ଲୋଟିଯାଇ ଅବୋଧ ଶିଶୁପରି କଇଁକଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଛି । କିଉର ମନରେ ଦାରୁଣ ଆଘାତ ଲାଗିଲା । ସେ କୋକୁଆ ପାଖରେ ଛୁଡ଼ାହୋଇ କହିଲା, ଏ କଣ କରୁଛ କୋକୁଆ ? ଏ ଘରେ ତୁମ ଆଖିରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ୍ୟାତ, ଏହା କେବେ କଲ୍ପନା କରି ନ ଥିଲ । ତୁମର ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ ମୁଁ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । କଣ ହୋଇଛି କୁହ ।

କିଉରର ସେହଠାରୁ କଥା ଶୁଣି କୋକୁଆ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ୍ୟାତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା-ଶୁଣିଛି, ତୁମେ ଏ ଘରେ ଏକୃଷ୍ଟିଆ ଥିଲ ବେଳେ ଖୁବ୍ ଖୁସିରେ ଥିଲ । ତୁମକୁ ଏ ଦ୍ଵୀପର ସମସ୍ତେ ଜଣେ ସୁଖୀ ବାସିନ୍ଦା ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ତୁମେ କୁଆଡ଼େ ଖୁବ୍ ହସୁଥିଲ, ଅନେକ ଗୀତ ଗାଉଥିଲ । ତାପରେ ମୋତେ ବିବାହ କଲ । କିନ୍ତୁ ବିବାହ କଲା ପରେ ଦେଖୁଛି, ତୁମ ମୁହଁରୁ ହସ ଓ ଆନନ୍ଦ କିଏ ପୋଛି ନେଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ମୋ ଜାଣିବାରେ ମୁଁ ତୁମ ପାଖରେ କୌଣସି ଅପରାଧ କରନାହିଁ ।
ତୁମକୁ ଜୀବନ ଦେଇ ଭଲ ପାଇଛି । ଥୋପି ସୁଖୀ କରି ପାରିନାହିଁ ।
ଏଥିରେ ମୁଁ କାନ୍ଦିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କଣ କରିବି ?

ପ୍ରେମିକ କିଭଳି ଏହା ଶୁଣି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲା ! ସେ କୋକୁଆ ପାଖରେ
ବସି ତାକୁ ସ୍ନେହ କରି ନିଜ ଜୀବନର ଦୁରବସ୍ଥା କଥା ଶୁଣାଇବାକୁ-
ଯାଇ କହିଲା, କୋକୁଆ ! ମୁଁ ଅନେକ ଥର ଭାବିଛି, ତୁମକୁ ମୋ
ଜୀବନର ଦୁରବସ୍ଥା କଥା ଜଣାଇବି ବୋଲି ! କିନ୍ତୁ ପାରିଲି ନାହିଁ ।
ଭାବିଲି, ସେ କଥା ଶୁଣିଲେ ତୁମେ ଦୁଃଖ କରିବ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସବୁକଥା
କହିବି । ସେ କଥା ଶୁଣିଲେ ତୁମେ ମୋତେ ଦୟା କରିବ । ସେ କଥା
ଶୁଣିଲେ ବୁଝିବ, ତୁମକୁ ପାଇବା ପାଇଁ କିପରି ଏକ ନର୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣାର
ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଏତେ ଭଲ ପାଏ ଯେ, ତୁମ ମନରେ
ଦୁଃଖ ହେବ ଭାବି, ମୋର ପରିଚ୍ଛିନ୍ତି କଥା ତୁମ ପାଖରେ ଲୁଚାଇ ନିଜେ
ନିଜେ ସେହି ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ସମ୍ବଳି ହୋଇ ମରୁଛି । ତେଣୁ ମୋ
ମନରେ ସୁଖ ନାହିଁ ।

ଏହା ପରେ କିଭଳି ନିଜର ରୋଗ କଥା ଓ ବୋତଲଭୂତ କଥା
ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ବୁଝାଇ କହିଲା ।

କୋକୁଆ ସବୁ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ଅଭିମାନ ଭୁଲି କିଭଳିର
ଗଳା ବେଷ୍ଟନ କରି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା ଓ କାନ୍ଦୁକାନ୍ଦୁ କହିଲା, ଘର
ମୋର ପାଇଁ ଏତେ କଥା କରିଛ ? ମୁଁ ତାହାହେଲେ କାହିଁକି ତୁମର
ପ୍ରେମ ପାଇନାହିଁ ବୋଲି ଭୟ ବା ଶୋଚନା କରିବି ? ମୋର ଭାଗ୍ୟ
କେଡ଼େ ଖରାପ ସତରେ ! ମୋତେ ଭଲ ପାଇ ତୁମର ଏ ଦଶା ହେଲା ।
କିନ୍ତୁ କଥା ଦେଉଛି, ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଏ ବିପଦରୁ ତୁମକୁ ରକ୍ଷା କରିବି ।
ନତୁବା ଆମେ ଦୁହେଁ ଏ ଦୁର୍ଗତିକୁ ସମାନ ଭାବରେ ବାଣ୍ଟିନେବା ।

ମୋ ଲାଗି ଯଦି ତୁମେ ଏତେ ବଡ଼ ବିପଦ ବରଣ କରି ପାରିଲ, ତୁମକୁ ବିପଦମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ !

କିନ୍ତୁ ତେଣିରେ ଲଭ କଣ କୋକୁଆ ? ମୋତେ ଏକାକୀ ଏହି ନର୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିଭିତ୍ତ କହିଲୁ ।

କୋକୁଆ ଏହା ଶୁଣି ଦମ୍ଭିଲ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ତୁମେ ଜାଣନା କିଭିତ୍ତ, ମୁଁ ହନୁଲୁଲୁରେ ପାଠ ପଢ଼ିଛି । ମୁଁ ବୋଲା ନୁହେଁ । କହି ରଖୁଛି, ତୁମକୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ରକ୍ଷା କରି ପାରିବି । ଏଇ ମୁଦ୍ରା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତୁମେ ଚିନ୍ତିତ ତ ? କିନ୍ତୁ କଥା ହେଲା, ଆମେରିକା ମୁଦ୍ରା ପୃଥିବୀର ଗୁରୁ-ଆଡ଼େ ଚକ୍ରନାହିଁ । ଇଂଲଣ୍ଡରେ ‘ପ୍ରାଇଫ୍ଟ୍’ ନାମରେ ଏକ ମୁଦ୍ରାର ପ୍ରଚଳନ ଅଛି । ଏହା ଆମେରିକା ମୁଦ୍ରା ସେଣ୍ଟର ଅଧିକାରୀ । ପ୍ରାନ୍ତସ ଦେଶରେ ସେମିତି ‘ସେଣ୍ଟିମ୍’ ନାମକ ମୁଦ୍ରାର ପ୍ରଚଳନ ଅଛି । ପ୍ରାନ୍ତସ ମୁଦ୍ରାର ପାଞ୍ଚ ସେଣ୍ଟିମ୍ ସଙ୍ଗେ ଆମେରିକା ମୁଦ୍ରା ଏକ ସେଣ୍ଟ ସମାନ । ତେଣୁ ଆମେ ଫରାସୀ ଦ୍ଵୀପପୁଞ୍ଜ ‘ଡାବ୍ଲିଂ’କୁ ଗୁଲିଯିବା । ସେଇଠି ଆମେ ଜଣେ ଅଧିକ ନୁହେଁ, ଗୁରୁଜଣ ଫେଡ଼ା ଯୋଗାଡ଼ କରି ପାରିବେ । ତୁମେ ଚିନ୍ତା କରନା । ଦେଖ, ତୁମର କୋକୁଆ ଏ ବିପଦରୁ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ମୁକ୍ତ କରି ପାରିବ ।

ଦେଖୁଛି, ଭଗବାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ମତ୍ତର । ମୁଁ କାହିଁକି ଦଣ୍ଡ ଦେଖିବି ? ତୁମକୁ କହିବା ପ୍ରକାରେ କରିବା । ମୋର ଜୀବନ ଓ ସମସ୍ୟାକୁ ମୁଁ ତୁମର ପାଖରେ ଅର୍ପଣ କଲି । କିଭିତ୍ତ ଆନନ୍ଦରେ ପ୍ରକାଶ କଲୁ ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ କୋକୁଆ ଓ କିଞ୍ଚିତ ଯାହା ପ୍ରସ୍ତୁତରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ ।

କୋକୁଆ ଆଗାମୀ ଯାହାପାଇଁ ଏକ ଥଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲୁ ! ତା'ର ଭିତରେ ସେ ସେହି ବୋତଲ ଓ ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟବାନ ପୋଷାକପିତ୍ର ସଜାଡ଼ ରଖିଲା । କୋକୁଆ ଗୁହ୍ୟ, ବିଦେଶରେ ସେମାନେ ଖୁବ ଧନୀ ଲୋକ ବୋଲି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷମାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ନ ହେଲେ ବୋତଲ ଶକ୍ତିକୁ କେହି ହେଲେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ନାହିଁ ।

ଏ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଥିବା ବେଳେ ‘କୋକୁଆ’ ପକ୍ଷୀଟିଏ ପରି ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ଜଣା ପଡ଼ୁଥିଲା ।

କିଞ୍ଚିତ ମରବରେ ଛୁଡ଼ାହୋଇ କୋକୁଆର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଉପରେ ନଜର ରଖିଥାଏ । ତା' ମୁହଁରେ ଉତ୍ତପ୍ତ କରୁଣ ଓ ଆନନ୍ଦର ଚିହ୍ନ ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ଆନନ୍ଦ ଲାଗୁଥାଏ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ, ହୃଦୟର ଏକ ମସ୍ତବତ୍ତ ବୋଧ ଓହ୍ଲାଇଯାଉଛି । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, ନଜର ଗୋପ-ମୟ ଦୁଃଖର ଏକ ଶ୍ରୀଦୀପାର ପାଇଯାଇଛି । ବିଶ୍ୱାସ ହେଉଥାଏ, ତାର ଦୁଃଖର ଶକ୍ତି ପାହି ଆସୁଛି । ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଜୀବନର ଏକ ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ର ତାର ମନ-ଆଖିରେ ଝଲସି ଉଠୁଥାଏ । ଯଥେଷ୍ଟ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଲାଭ କରି ସେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଆଶାବାଣୀ ପାଳଟି ଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଥାଏ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ, ବୋତଲଟି ତଥାପି ପାଖରେ ଅଛି । ବୋତଲ ପାଖରେ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦୟତା ଦୂରେଇ ନାହିଁ ।

କିଞ୍ଚିତର ଏହିଭଳି ଏକ ଦୋହଲମାନ ଅବସ୍ଥା ଅନୁଭବ କରି କୋକୁଆର ଆଖି ଲୁହରେ ଛଳଛଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ତାର ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା କିଞ୍ଚିତକୁ ଯାଇ ଗାଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ ପାଖରେ ଆବଦ୍ଧ କରିବା ଓ ଅଳସୁଆ ଚୁମ୍ବନ ଅଜାଡ଼ ଦିଅନ୍ତା । କହନ୍ତା, ଭୟ କରନା । ମୁଁ ସବୁ

ସଜାଡ଼ ଦେବ । କିନ୍ତୁ କିଛି ନ କହି, କି କିଛି ନକରି, କୋକୁଆ ନିଜେ ନିଜେ ଯାହା ପ୍ରସ୍ତୁତରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଯଥା ସମୟରେ କିଉର ଓ କୋକୁଆ ଜାହାଜରେ ବସିଲେ । ବାଟରେ ଅନେକ ଜାହାଜ ବଦଳାଇ ଓ ଅନେକ ସ୍ଥାନ ପରିଦର୍ଶନ କରି ସାରିବା ପରେ ଅବଶେଷରେ ସେମାନେ ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ଵୀପମାଳାର ଫରସୀ ରାଜ୍ୟ ‘ପେପିଟି’ରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ପେପିଟିରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ବ୍ରିଟିଶ ଦୁତାବାସର ଅପର ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଥିବା ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତ କୋଠାଘର ଭଡ଼ାନେଇ ରହିବାକୁ ସେ ଦୁହେଁ ଉଚିତ ମନେ କଲେ । ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟର ପରିପ୍ରକାଶ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ଚାହୁଁଲେ । ଗାଡ଼ି ଘୋଡ଼ା, ଘାସଘାସୀଙ୍କର ଅଭାବ ରହିଲା ନାହିଁ । ବୋତଲଟି ପାଖରେ ଥିବାଯାଏ ଅଭାବ କଣ ? ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଦରକାର ବୋତଲ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ସବୁ ଅଙ୍କୋଶରେ ପୁରଣ ହୋଇ ପାରୁଥିଲା । କିଉର ଏଥିପାଇଁ ମନେମନେ ଭୟ ପୋଷଣ କରୁଥିଲେ ବି କୋକୁଆ ଥିଲା ଅତିମାତ୍ରାରେ ସାହସୀ । ସେ ସବୁକିଛି ବୋତଲ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆଦାୟ କରି ନେଉଥିଲା ।

ସତକୁ ସତ ଅଳ୍ପଦିନ ମଧ୍ୟରେ କିଉର ଓ କୋକୁଆ ସେହି ‘ପେପିଟି’ ସହରରେ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କଲେ । ଏହି ନବାଗତ ଦମ୍ପତିଙ୍କର ବେଶଭୂଷଣ, ଶୁଳିଚଳଣ ଯମେ ସହରର ମୁଖ୍ୟ ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ ହେଲା ।

ସବୁପ୍ରଥମେ କିଉର ଓ କୋକୁଆ ‘ଚାନ୍ଦିଟି’ ଭାଷା ଶିକ୍ଷାକଲେ । ସେହି ଭାଷାରେ କହିବା ଓ ବୁଝିବାପାଇଁ ସମର୍ଥ ହେବା ପରେ ସେମାନେ ସେହି ବୋତଲଟିକୁ ବନ୍ଦୀ କରିଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ବୋତଲ ବିକିବା କାମ ସହଜ ମନେ ହେଲା ନାହିଁ । କାରଣ ବୋତଲ ସ୍ୱପର୍କରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ଆରେ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଦେବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ପୁଣି ଏତେ ସୁଖ ସ୍ୱପଦର ଅଧାର ସେହି ବୋତଲର ଦାମ ଥିଲା ମାତ୍ର ଚାରି ସେଣ୍ଟ । ଏକଥା ଶୁଣି ଲୋକେ ସନ୍ଦେହ କଲେ । ଆଉ କେତେ ଲୋକ ସବୁ କଥାଯାକ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଓ ମନଗଢ଼ା କହି ପରିହାସ କଲେ । ବୋତଲର ଅଶୁଭ କଥା ଶୁଣି ଆଉ କେତେ ଲୋକ ଭୟ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଆଉ କେତେ ଲୋକ ମନେକଲେ, କିଭଲ ଓ କୋକୁଆ ଯନ୍ତ୍ରମନ୍ତ୍ର ଜାଣିଛନ୍ତି ! ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟଙ୍କର ସେମାନେ ନିଜ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିଲେ ।

ତମେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ହେଲା ଯେ, କିଭଲ ଓ କୋକୁଆ ସେ ସହରରେ ଭୟର ପ୍ରଘାତ ହେଲେ । ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଭୟରେ ଲୁଚିଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଛାଇ ମାଡ଼ିଲେ ନାହିଁ ।

ଲୋକଙ୍କର ଏପ୍ରକାର ଚେତନା ଦେଖି ଉତ୍ତମୁକ ମନରେ ନୈରାଶ୍ୟ ଦେଖାଦେଲା । କୋକୁଆ ପାଇଁ ଏହି ଅଭାବମୟ ପରିସ୍ଥିତି ନିତାନ୍ତ ଅସହ୍ୟମୟ ମନେହେଲା ।

ଦିନ ସମୟଟା ଯେ କୌଣସି ଗ୍ରାମରେ ବଢ଼ିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ମାରବ ଗର୍ବ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ସେ ଦୁହେଁ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇଉଠନ୍ତି । ସେ ଦୁହେଁ ଘର ଭିତରେ ଏକାଠି ମାରବ ହୋଇ ବସି ରହନ୍ତି । କାହାର ମୁହଁରୁ କଥା ବାହାରେ ନାହିଁ । କେବେ କେବେ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ କୋକୁଆ ହଠାତ୍ କାନ୍ଦିଉଠେ । ଆଉ କେବେ କେବେ ଉତ୍ତମୁକ ଏକାଠି ଶବ୍ଦରୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ନିଜ ମନର ଦୁଃଖ ଜଣାନ୍ତି । ଦିନେ ଦିନେ ସେମାନେ ବୋତଲକୁ ମୁହଁ ଆଗରେ ତଟାଣ ଉପରେ ରଖି ଓ ତାରି ଭିତରେ ଘୁରି ବୁଲୁଥିବା ସେହି ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଅନେକ ବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଧ୍ୟାନରେ ଅନାଇ ରହନ୍ତି । ଅନେକ ସମୟ ପରେ ଶୋଇବା ଘରକୁ ଉଠି ହୃଦୟରେ

ଗଲ୍‌ବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଭୟରେ ଥରଉଠୁଥାଏ ।

ଦିନକର କଥା—

ସେଦିନ ରାତି ଅଧରେ କୋକୁଆର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ଦେଖିଲା, ପାଖରେ କିଭିତ୍ତ ନାହିଁ । ଭୟରେ ସେ ଥରଉଠିଲା । ଦେଖିଲା, ସେତେବେଳେ ବାହାରର ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ ଝରକା ବାଟଦେଇ ଆସି ଘର ଭିତରେ ପଡ଼ିଛି । ସାରା ଘର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେଖାଯାଉଛି । ଚଟାଣ ଉପରେ ବୋତଲଟି ରଖାହୋଇଛି । ପବନରେ ବନାମାର ମର୍ମର ଧ୍ୱନି ଶୁଣି-ଆସୁଛି । ଏତିକିବେଳେ ଘର ବାହାରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ସେ ଶବ୍ଦ ମଣିଷର କି ପଶୁର, କୋକୁଆ ତାହା ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ଶବ୍ଦ ଥିଲା ଅତିଶୟ କରୁଣ । ସେହି ଶବ୍ଦକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କୋକୁଆ ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗକରି ଘର ବାହାରକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା, ବଗିଚାର ଏକ କଦଳୀଗଛ ତଳେ କିଭିତ୍ତ ମୁହଁମାଡ଼ି ଶୋଇଛି ଓ ବିକଳ ଭାବରେ କାନ୍ଦୁଛି ।

କୋକୁଆ ଇଚ୍ଛାକଲା, କିଭିତ୍ତପାଖକୁ ଯିବ ଓ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବ । କିନ୍ତୁ ଅନେକ କିଛି ଭାବିବାପରେ ସେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ନିବୃତ୍ତହେଲା । ଭାବିଲା, କିଭିତ୍ତ ଏକ ସାହସୀ ପୁରୁଷପରି ନିଜେନିଜେ ସବୁ ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ ନେଉଛି । ଏ ଦୁଃଖକୁ ତାର ପତ୍ନୀକୁ ବା ଜାଣିବାକୁ ଦେଇନାହିଁ । ଏପରି ଏକ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ କିଭିତ୍ତ ଆଗରେ ଛୁଡ଼ାହୋଇ କାହିଁକି ବା କିଭିତ୍ତକୁ ଲକ୍ଷିତ କରିବ ?

ଏହାପରେ କୋକୁଆ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତଦେଇ ତଳେ ବସିପଡ଼ିଲା । ଭାବିଲା, ହେ ଭଗବାନ ! ମୁଁ କେତେ ହୃଦୟସ୍ଥାନ, ଦୁର୍ବଳ ସତରେ ! କେବଳ ମୋରପାଇଁ ଓ ମୋ' ପ୍ରେମପାଇଁ ସେ ଆଜି ନର୍କଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗୁଛନ୍ତି । ଏତେ ସୁଖସ୍ୱପ୍ନ ଲଭିକରି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ମନରେ ଶାନ୍ତିନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ମୁଁ ହତଭାଗିନୀ ଏତେ ହୃଦୟହୀନା ଯେ, ସବୁ ଜାଣି ସୁଦ୍ଧା ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଉ ଦୁହେଁ, ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖର ଦୁଃଖକରଣପାଇଁ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କଲି । ସ୍ୱର୍ଗଲଭର ଇଚ୍ଛା ପରିତ୍ୟାଗ କରୁଛି । ପ୍ରେମର ପ୍ରତିଦାନ କେବଳ ପ୍ରେମ । ମୋର ପ୍ରେମ କିଭିତ୍ତର ପ୍ରେମ ପରି ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉ । ସେ ଯେପରି ମୋ'ର ପ୍ରେମ ପାଇଁ ନିଜ ଆତ୍ମାର ଅଧୋଗତ ସାଧନ କଲେ, କିଭିତ୍ତର ଆତ୍ମାର ଅଶ୍ରୁ ଶାନ୍ତିପାଇଁ ମୁଁ ଆତ୍ମଦାନ କରିବି ।

ଏହାପରେ ଅତି କଷ୍ଟରେ ସଂଗ୍ରହକରି ରଖିଥିବା ଫରାସୀ ସେନ୍ସିମ୍-ତକ ହାତରେ ଧରି କୋକୁଆ ଦରୁ ବାହାରକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିଲା ।

ସେତେବେଳେ ଆକାଶ ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ ଥାଏ ଓ ସିଲି ସିଲିହୋଇ ପବନ ବହୁଥାଏ । ଚନ୍ଦ୍ର ତାର ଦେଖାଯାଉ ନଥାନ୍ତି । ସମଗ୍ର ସହର ଶୋଇଯାଇଥାଏ । -

କୋକୁଆ ପଦାକୁ ଗୋଡ଼କାଢ଼ି କୁଆଡ଼େ ଯିବ ହଠାତ୍ ଛିରିକରି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଟିକିଏ ଦୂରରେ କାହାର କାଣିବା ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା ।

କୋକୁଆ ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା, ଜଣେ ବିଦେଶୀ ବୃଦ୍ଧବ୍ୟକ୍ତି କାଣୁଛି । ସେ ଖୁବ୍ ଦରିଦ୍ର ଜଣା ପଡ଼ୁଥିଲା ।

ଏ ଶୀତ ରାତିରେ ଏଇଠି କଣ କରୁଛ ? କୋକୁଆ ପ୍ରଶ୍ନକଲା । ବୃଦ୍ଧଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ କେବଳ କାଣୁଥିଲା ।

ମୋର ଗୋଟିଏ ଉପକାର କରିପାରିବ ? କୋକୁଆ ବିନତି କଲା ।

ବୁଢ଼ାଲୋକଟି ଏଥର କାଣ ବନ୍ଦକରି କହିଲା, ତୁଇ ତାହାହେଲେ ଏଇ କୋଠାଘରର ଗୃହଣୀ ? ଶେଷରେ ମୋ'ର ପରି ଏକ ବୃଦ୍ଧକୁ

ବଣୀଭୂତ କରବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିବୁ ? ମୁଁ ତୋ କଥା ତେର ଶୁଣିଛି ।
ତୁ ତନ୍ତ୍ର ଜାଣୁ, ମୋହାର ସେକଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏଇଠି ଦୟାକର ବସନ୍ତ, ମୋର ସବୁକଥା ଶୁଣାଇବ । କୋକୁଆ
ଅନୁନୟ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ବୁଢ଼ାଲୋକଟି କୋକୁଆକୁ ଦୟାକର ସେଇଠି ବସିଲା ।

କୋକୁଆ ବୁଢ଼ା ଆଗରେ କିଢ଼ଇ ଓ ସେହି ବୋତଲ କଥା
ପ୍ରକାଶ କରିଦେଲା । ଶେଷରେ କହିଲା, ମୁଁ ହେଉଛି କିଢ଼ଇର ଧର୍ମ-
ପତ୍ନୀ, ଯାହାକୁ ସେ ନିଜର ଆତ୍ମା ବିନିମୟରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ
ଗୃହେ ସଜଳ ଦୁର୍ଗତର କାରଣ ସେହି ବୋତଲଟି ତାଙ୍କ ପାଖରୁ
ହସ୍ତାନ୍ତର ହୋଇଯାଉ । ମୁଁ ଯଦି କହିବି, ଏ ବୋତଲ ମୋତେ
ବିକିଦିଅ ଓ ତୁମେ ବିପଦମୁକ୍ତ ହୁଅ, ସେ କଦାପି ମୋ କଥା ଗ୍ରହଣ
କରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯଦି ତାଙ୍କପାଖରୁ ସେ ବୋତଲଟି
କଣିବାକୁ ଅଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କର, ସେ ଖୁସିରେ ରାଜି ହୋଇଯିବେ ।
ତେଣୁଅ ନୁହେଁ କରୁଛି, ମୋପାଖରୁ ଚାଲି ସେଣ୍ଟମ୍ ନେଇ ସେ ବୋତଲଟି
କଣିଆଣ । ମୁଁ କଥା ଦେଉଛି, ତାକୁ ମୁଁ ତିନି ସେଣ୍ଟମ୍ ଦେଇ ତୁମ
ପାଖରୁ କଣିନେବି । ତେଣିକି ମୋ ରାଜ୍ୟ ।

ବୁଢ଼ା କୋକୁଆ କଥା ଶୁଣି ବୋତଲଟି କଣି ଅଣିବାକୁ ରାଜ
ହେଲା । ତଥାପି ସନ୍ଦେହ ଦୂରପାଇଁ କହିଲା; ମୁଁ ଚାଲି ସେଣ୍ଟମ୍ରେ
ବୋତଲଟି କିଢ଼ଇ ପାଖରୁ କଣି ଅଣିବି ସତ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯଦି
ତୁମର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଭଙ୍ଗକର ?

ନା ନା, ତାହା କଦାପି ହୋଇପାରେନାଁ । ମୁଁ ଯଦି ମୋର
ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଭଙ୍ଗ କରିବି ଈଶ୍ଵର ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ
ନାମରେ ଶପଥକରି କଥାଦେଉଛି ।

ବୁଡ଼ାଲେକଟି କୋକୁଆର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଉପରେ ବଶ୍ୟାସ ରଖି କହିଲା, ମୋତେ ଚାହିଁ ସେଷ୍ଟମ ଧାର ଦିଅ । ମୁଁ ସେହି ବୋତଲକୁ କଣିବାକୁ ଯିବି । ତୁମେ ଏଇଠି ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରଥାଅ । ବୁଡ଼ା ଚାହିଁ ସେଷ୍ଟମ ନେଇ ଚାଲିଗଲା ଓ କୋକୁଆ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ତାକୁ ଅପେକ୍ଷାକରି ବସିରହିଲା । ସେ ଏକାକୀ ଅପେକ୍ଷାକରି ବସି ରହିଲା ବେଳେ, ତା' ମନର ସବୁ ଆନନ୍ଦ, ଆଶ୍ରୟ ଓ ଉତ୍ସାହ ଫମେ ଲେପ-ପାଇଗଲା । ପବନର ସିଝିସିଝି ଗର୍ଜନରେ ସେ ନର୍ଦ୍ଦ-ସନ୍ତୋଷର ଆଗମନ ଶୁଣିପାରିଲା । ବୃକ୍ଷର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖାମାନେ ପବନରେ ହଲୁଥିଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କର ହଲିଲା ଛାଇସବୁ ମାଟିଉପରେ ଅଭୂତ ଦୃଶ୍ୟମାନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲେ । କୋକୁଆର ମନେହେଲା, ତାହା ଗଛର ଛାଇ ଲେଉଟି ଯେ, ସମଦୂରମାନଙ୍କର ପ୍ରସାରତ ହସ୍ତର ଛାଇ । ସେମାନେ ତାକୁହିଁ ଧରିବାଲାଗି ଧାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାର ଇଚ୍ଛା ହେଲା, ସମଦୂରମାନେ ପାଖକୁ ମାଡ଼ିଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ସେହି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଧାଇଁ ପଳାଇବ । କିନ୍ତୁ ତାର ଚଳନଶକ୍ତି ଲେପ ପାଇଯାଇଥିଲା । ସେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ବସିରହି ଶୁଭ୍ର ବାଳିକାପରି ଖାଲି ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କିଛି ସମୟପରେ ବୁଡ଼ାଲେକଟି ହାତରେ ବୋତଲଟିକୁନେଇ ତା' ପାଖକୁ ଫେରିଆସିଲା ଓ କହିଲା, ତୁମ କଥା ଅନୁସାରେ ବୋତଲଟିକୁ ମୁଁ କଣି ଆଣିଛି । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲି, ତୁମର ସ୍ବାମୀ ପିଲଙ୍କପରି କଇଁକଇଁହୋଇ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି । ମୋର ବଶ୍ୟାସ, ବୋତଲଟି ହସ୍ତାନ୍ତର ହେବାପରେ ସେ ଆଜି ରାତିରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇବେ । ହେଇ ନଅ ସେ ବୋତଲ ।

କୋକୁଆ ଉଚ୍ଚକିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଓଃ ଭଲକରିଛ । ବୋତଲଟି ନେଇଆସିଛ । ସ୍ବାକୁ ଦେବାପୂର୍ବରୁ ଶୀଘ୍ରୀଘ୍ର ତୁମର ଇଚ୍ଛାତକ ପୂରଣ କରିନାଅ । ତୁମର କାଶ ଓ ଶ୍ୱାସରୋଗ ଅଛି । ଚାହିଁଲେ ଏ ବୋତଲ ସାହାଯ୍ୟରେ ତୁମେ ରୋଗମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ।

ବୁଡ଼ାଲେକଟି ଏହା ଶୁଣି ଶ୍ମଶ୍ରୁ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ବୟସ ହୋଇ-
ଯାଇଛି । ଖାଲି ମୃତ୍ୟୁ ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଛି । ଏ ବୟସରେ ବୋତଲ
ରାସସର ଅନୁଗ୍ରହକୁ ମନ ବଳାଇବି କାହିଁକି ? କଣ ବା ମିଳିବ ସେଥିରୁ ?
ମୋର ସେ ଅନୁଗ୍ରହ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛାନାହିଁ । ତେବେ ଯାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାପାଇଁ
ତମର ଦ୍ଵିଧା ହେଉଛି କି ? ନା ନା, ସେକଥା ଭାବନାହିଁ । ମୋ ମନରେ
କୌଣସି ଦ୍ଵିଧାନାହିଁ । ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଲଘନ କରିବିନାହିଁ । ତେବେ ମୋତେ
ଖୁବ୍ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି । ଦମ୍ ମାରିବାକୁ ଟିକିଏ ସମୟ ଦିଅ । ମୁଁ ଏଇଠି
ବସିରହୁଛି । ଏହି ଅଶୁଭ ବୋତଲ ନେବା ଭୟରେ ମୋର ସର୍ବାଙ୍ଗ
ଧରିଉଠୁଛି । ମୁଁ ଟିକିଏ ଶକ୍ତି ସଫଳ କରେ । କୋକୁଆ ପ୍ରକାଶ କଲ ।

କୋକୁଆର ସେ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ବୁଡ଼ା ମନରେ ଦୟାହେଲ ।
କହିଲା, ଅହା, ତୁ କେତେ ହୃଦୟଗିନୀଲେ ଝିଅ ! ନର୍କ-ଯନ୍ତ୍ରଣାପାଇଁ
ତୋର ଭୟ ହେଉଛି । ଏ ଅବସ୍ଥାଦେଖି ମୋ ମନରେ ଦୟା ଆସୁଛି ।
କହିବୁ ଯଦି, ବୋତଲଟାକୁ ପାଖରେ ରଖିନେବ । ମୁଁ ତ ଆସି ବୁଡ଼ା-
ହେଲାଣି । ଅବସ୍ଥା ବି ଖରାପ, ଅବଶିଷ୍ଟ ଦିନତକ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାର
ଆଶା ନାହିଁ । ତା ପର ଅବସ୍ଥା.....

କୋକୁଆ ଏହାଶୁଣି ଉଠିପଡ଼ି ବୁଡ଼ାକୁ କହିଲା, ମୋତେ କଣ
ଏଡ଼େ ମାତମନା ଭାବିଲ ? ନା ନା, ମତେ ସେ ବୋତଲ ଦେଇଦିଅ ।
ହେଇ ନିଅ ତୁମର ପ୍ରାଣ ।

ବୁଡ଼ା ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଦ୍ରାତକ ରଖି କୋକୁଆହାତକୁ ସେହି
ଭୂତ-ବୋତଲଟାକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା ଓ କହିଲା, ଶିଶୁର ତୋର ମଙ୍ଗଳ
କରନ୍ତୁ ।

କୋକୁଆ ତାର ପିନ୍ଧାବାସତଳେ ବୋତଲଟାକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଲା
ଓ ବୁଡ଼ାଲେକକୁ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରି ରାଜପଥ ଉପରକୁ ଫେରିଗଲା ।

କୋକୁଆ ହାତରେ ବୋତଲ-ଭୁକୁ ନେଇ ଚାଲିଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର ମନେହେଉଥିଲା, ପୃଥିବୀର ସବୁରସା ତା'ପାଇଁ ସମାନ । ସବୁରସା ସେହି ନର୍କକୁ ।

ଗୁଲିଲେବେନେ କୋକୁଆ ନାନାପ୍ରକାର ଧ୍ବନି କରୁଥିଲା । କେତେବେଳେ ଅବା ମାଟିରେ ଲେଟିଯାଇ ଝନ୍ଦନ କରୁଥିଲା ।

କୋକୁଆର ମନେହେଉଥିଲା, ନର୍କର ତେଜୋଘାସ ଅଗ୍ନିଶିଖା ତାର ଦେହକୁ ମାଡ଼ିଆସୁଛି ଓ ତା' ଦେହକୁ ସିଝାଇଦେଇ ତାକୁ ଅଣ-ନିଶ୍ୱାସୀ କରିପକାଉଛି । ସେ ଆସି ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେବେଳକୁ ସକାଳ-ହେଲଣି । ଦେଖିଲା, କିଉର ଆରମ୍ଭରେ ଶୋଇଯାଇଛି ।

କୋକୁଆର ମନ ଟିକିଏ ଥଣ୍ଡା ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା । ସେ କିଉର ପାଖରେ ଛୁଡ଼ାହୋଇ ମନକୁମନ କହିଲା, ପ୍ରିୟତମ ! ଅନେକ କଷ୍ଟ ପାଇଛି । ଏଥର ତୁମର ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇବା ପାଳ । ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ତ୍ତି କରିବ । ହସି, ଗୀତଗାଇ ସମୟ ଅତିବାହିତ କରିବ । କିନ୍ତୁ ହାୟ, କୋକୁଆର ସବୁ ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ, ସଂଗୀତ କାଲିରାତିରୁ ସରିଯାଇଛି ।

ଏହାପରେ କୋକୁଆ କିଉର ପାଖରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ! ଦୁଃଖରେ ସେ ଏତେଦୂର ମୁହ୍ୟମାନ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା ଯେ, ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ନିଦରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

ଅନେକ ସମୟପରେ କିଉର କୋକୁଆକୁ ନିଦରୁଉଠାଇ ବୋତଲଟି ଚାକିଦେଇଥିବା କଥା କହିଲା । କିଉର ଖୁବ୍ ଖୁସି ଥିଲା । ସେ ଅନର୍ଗଲ ପିଏ ଚାଲିଥିଲା । ସେଦିନ କିଉର ଖୁବ୍ ଖାଇଲା । ପ୍ଲେଟ୍‌ପରେ ପ୍ଲେଟ୍‌ ଉଦରସ୍ଥ କରିପକାଇଲା ।

କିନ୍ତୁ କୋକୁଆ ମନରେ ଆନନ୍ଦ ନଥିଲା । ସେ ମାରବ ଥିଲା । ଖାଇବାପାଇଁ ବସିଲା, ଅଥଚ କିଛି ହେଲେ ଖାଇପାରିଲା ନାହିଁ । ନିଜ କମ୍ପାନୀକୁ ନିଜ ସେ କିଉରର କଥା ଶୁଣୁଥିଲା ।

ଖାଇପାରିବା ପରେ କିଉଇ କୋକୁଆକୁ ଆଦର କଲ । ତାକୁ ଏତେବଡ଼ ବସନ୍ତରୁ ରକ୍ଷା କରିଥିବା ହେତୁ ତାକୁ ଅଜସ୍ର ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇଲ । ତାପରେ ଦରକୁ ଫେରିଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ କହିଲ ।

ବୋତଲରକା ପ୍ରସଙ୍ଗ ପୁଣିଥରେ ଉଠାଇ କିଉଇ କହିଲ, ବୁଡ଼ା-ଲେକଟା ବେଶ୍ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଜଣାପଡୁଥିଲ । ବୁଦ୍ଧିମାନହୋଇ ବୋତଲଟା କଣିଲ ବା କାହିଁକି ? ଏଥିରୁ ମନେହୁଏ, ବାହାର ଚାଲିଚଳନରୁ ପ୍ରକୃତରେ ମଣିଷର ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ମିଳେନାହିଁ ।

କୋକୁଆ ନରମ କଣ୍ଠରେ କହିଲ, ଏମିତି ବି ହୋଇପାରେ ସେ, କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧିରେ ସେ ବୋତଲଟାକୁ କଣିନେଇ ପାରିଥାନ୍ତି !

କିଉଇ କହିଲ, ବୋତଲକୁ ଚାରି ସେଣ୍ଟିମିଟର ବକିବା ସହଜ ନୁହେଁ । ଚାରଣ ଯିଏ ତାକୁ କଣିବ, ତାକୁ ତିନି ସେଣ୍ଟିମିଟର ବକିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ଆହୁରି କଷ୍ଟ । ଅବଶ୍ୟ ବସନ୍ତରେ ପଡ଼ି, ଏକ ସେଣ୍ଟିମିଟର ନ୍ୟୁନତ୍ୱରୁ ନଥିବା ଜାଣିମଧ୍ୟ ମୁଁ ତାକୁ ଏକ ସେଣ୍ଟିମିଟର କଣିଆଣିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏଇ ବୁଡ଼ାଲେକ ଅପେକ୍ଷା ନବୋଧ ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନଥିବେ । ବୋତଲଟା ଏଥର ଯାହାହେଉ ଚାଲିଗଲା । ଯାହାପାଖରେ ସେ ବୋତଲ ରହିବ, ତାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୁନାମିତି ।

କୋକୁଆ କହିଲ, ଜାଣିଶୁଣି ନିଜର ସର୍ବନାଶ କରି ଅନ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ସାମାନ୍ୟକଥା ନୁହେଁ । ତୁମେ ତା' କଥା ଭାବ ହସ୍ତୁଛ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ତା ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, ତା ପାଇଁ ଶିଶୁରକ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଲଜ୍ଜା ହେଉଛି ।

ଏହାପରେ ବୋତଲ ପ୍ରସଙ୍ଗ ବନ୍ଦରହିଲା । କିଉଇ ଖାଇପାରିବା ପରେ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । କୋକୁଆ ତୁରୁରୁପ ଦରେ ବସିରହିଲା । ଭାବିଲା, ତିନି ସେଣ୍ଟିମିଟର ସେହି ବୋତଲ ବକିପାରିବା

ଆଉ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଯାହାବା ହୁଅନ୍ତା, ସ୍ବାମୀ ସ୍ଥାନଚ୍ଛାଡ଼ି ବୁଲିଯିବାକୁ କହିଲେଣି । ଯେଉଁ ଦେଶକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଇଠି କମ୍ପୁଲ୍ସ ମୁଦ୍ରାର ବ୍ୟବହାର ନାହିଁ ।

କିଛିସମୟ ପରେ କୋକୁଆ ମାରବରେ ସେହି ଲୁଗୁଇ ରଖିଥିବା ବୋତଲକୁ ପୁଣି ବାହାରକଲା । କିନ୍ତୁ ବୋତଲଟାକୁ ଦେଖିବାମାତ୍ରେ ଭୟରେ ସେ ଶିହରିଉଠିଲା । ତାକୁନେଇ ପୁଣିଥରେ ସେ ଲୁଗୁଇରଖିଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟପରେ କିଉଇ ଫେରିଆସିଲା ଓ କୋକୁଆକୁ ଆଦରକରି କହିଲା- ବୁଲ, ଆଜି ସମୁଦ୍ରଆଡ଼େ ବୁଲିବାକୁ ଯିବା । କୋକୁଆ କହିଲା- ନାଁ ପ୍ରାୟ, ଦେହ ଭଲନାହିଁ, ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ମୋତେ କ୍ଷମାକର ।

କିଉଇ ଯେତେ ଖୁସିହୋଇ ଯାହାକିଛି ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଥିଲା, କୋକୁଆ ସେତିକି ଦୁଃଖରେ ସେହି ପ୍ରସ୍ତାବମାନ ଏଡ଼ାଇ ଦେଉଥିଲା । ଏହାଦେଖି କିଉଇ ଖୁବ୍ ଧୂର୍ଣ୍ଣହେଲା । ଭାବିଲା, କୋକୁଆ ସେହି ବୁଡ଼ା-ଲୋକର କଥା ଭାବିହେଉଛି । ସେ ରାଗିଯାଇ କହିଲା, ଏଇ କଣ ତୁମର ସ୍ନେହର ନିଦର୍ଶନ କୋକୁଆ ? ତୁମରପାଇଁ ଯେଉଁ ନିର୍ଜନସ୍ଥାନ ଶୋଗ କରୁଥିଲି, ଏଇମାତ୍ର ତହିଁରୁ ମୁକ୍ତିପାଇଲି । ତୁମେ କଣ ଏଥିରେ ଖୁସିନୁହଁ ? ତୁମେ ଏତେଟା ଅକୃତଜ୍ଞ ହୋଇପାରିଲ ?

ଏହା କହି ବିରକ୍ତ ହୋଇ କିଉଇ ଘରୁ ବାହାରିଗଲା । ସେହି ଦିନସାରା ସେ ବାହାରେ ବୁଲିଲା । ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଆଡ଼ା ଦେଲା ଓ ମଦପିଇ ଗାଡ଼ିରେ ବସି ସହରତଳ ଅଞ୍ଚଳ ବୁଲିଲା । ସ୍ତ୍ରୀ କୋକୁଆର କଥା ମନେପକାଇ ଆନ୍ତର ଅସ୍ଥିରହେଲା ଓ ସେହି ମାନସିକ ଅସ୍ଥିରତାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାପାଇଁ ବନ୍ଧୁ ମେଳରେ ପ୍ରଭୃତ ମଦପିଇଲା ।

କିଉଇ ଯାହା ସଙ୍ଗରେ ଏକାଠିବସି ମଦ ପିଉଥାଏ, ସେ ଜାହାଜର ଜଣେ ତଳିଆ କର୍ମଚାରୀ । ଜାହାଜରେ ଲୋକଙ୍କୁ କାମ କରାଇବା ଥିଲା ତାର ଅସଲ କାମ । ସେ ଦେଖିବାକୁ ଯେମିତି ଭୟଙ୍କର, ତାର ଗୁଣ ବ

ସେମିତି ଘୋଷଦୁଷ୍ଟ । ଅପରାଧୀ ସାବ୍ୟସ୍ତହୋଇ ଅନେକ ଦିନ ଜେଲ୍‌ରେ କଟାଇଥିଲା । କେତେଦିନ ସୁନାଖଣିରେ କୁଲିକାମ ବ' କରିଥିଲା । ଲୋକଟା ନିତାନ୍ତ ଅଭଦ୍ର । ସବୁଦିନ ଅଶ୍ରୁମିଳି କଥା କହେ । କେବଳ ନିଜେ ମଦ ପିଏ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟକୁ ମାଡ଼ାଇ କରିବାରେ ଆନନ୍ଦ ପାଏ । କିଡ଼ାଇ-ପାଖରୁ ମଦପାଇଁ ପଇସା ଝଡ଼ାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲା- କିହୋ ବନ୍ଧୁ, ତୁମେ ତ ନିଜକୁ ଖୁବ୍ ଧନୀବୋଲି କୁହ । ତୁମ ପାଖରେଥିବା ବୋତଲରୁ କୁଆଡ଼େ ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା ପାଆନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି ଟଙ୍କା ଛୁଡ଼ିନା—

କିଡ଼ାଇ ଏହାଶୁଣି ଉତ୍ତର ଦେଲା, ମୁଁ ଧନୀ ଯେ, ମୋ ପାଖରେ ଟଙ୍କା ନଥାଏ । ଯଦି ଟଙ୍କାପଇସା ମୋ ଘାଁ ପାଖରେ । ଘରକୁ ଗଲେ ମୁଁ ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କାନେଇ ଆସିପାରବି ।

ମନ୍ଦ୍ୟପ କହିଲା- ବନ୍ଧୁ ! ଭଲକଥା କରୁନାହିଁ । ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଟଙ୍କା ପଇସା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ଭଲକଥା ନୁହେଁ । ତୁମେ ତା' ଉପରେ ନିଜର ରଖ ।

ମନ୍ଦ୍ୟପର ସେହି ମନ୍ଦବ୍ୟକ୍ତି କିଡ଼ାଇ ମନକୁ ଚଢ଼ିକରି ଧରିଲା । ଭାବିଲା, ସେ ବୋଧହୁଏ ସତକଥା କହୁଛି । ସ୍ତ୍ରୀଜାତି ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିବା ଭଲନୁହେଁ । ତାପରେ ସେ କୋକୁଆ କଥା ହଠାତ୍ ମନେପକାଇ ଭାବିଲା, ମୋର ଏତେ ବଡ଼ ଖୁସି ସମୟରେ କୋକୁଆ ଦୁଃଖପ୍ରକାଶ କରନ୍ତା କାହିଁକି ?

କିଡ଼ାଇର ମନଭିତରେ କୋକୁଆ ପ୍ରତି ଅବଶ୍ୟାସ ଜାତ ହେଲା । ସେ କୋକୁଆକୁ ପରୀକ୍ଷାକରି ଦେଖିବ ବୋଲି ବାହାରିଲା ।

ପଇସାକଥା ଶୁଣି ଜାହାଜର ସେହି ଅଭଦ୍ର କର୍ମଚାରୀ କିଡ଼ାଇର ଅନୁଗମନ କଲା । କର୍ମଚାରୀକୁ ଛକପାଖରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କହି କିଡ଼ାଇ ଏକାଏକା ନିଜଘରକୁ ଗଲା । ଘର ଭିତରେ କାହାରି ପାଟିକୁଣ୍ଡ

ଶୁଭୁନଥାଏ । ବାରିପଟଦେଇ ସେ ଘର ଭିତରେ ପଶିଲା ଓ ଝରକାଦେଇ ଘର ଭିତରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲ—

କିନ୍ତୁ—

ଏ କଣ ଦେଖୁଛି କିଭଳି ! ଘରଭିତରେ ଅଲୁଅ ଜାଳି ଓ ସେହି ଭୟଙ୍କର ବୋଲେକୁ ଅଲୁଅ ଚଳେରଣି, କୋକୁଆ ଚଳେ ଶୋଇ ଶୋଇ ସେହି ବୋତଲଟାକୁହିଁ ଏକ ଲୟରେ ଅନେଇ ରହିଛି ।

କିଭଳି ସେଇଠି ସ୍ଥାୟୀ ପାଲଟିଲେ । ମୁଣ୍ଡରୁ ତାର ସବୁ ନିଶା ଛୁଡ଼ିଗଲା । ଭାବିଲା, ଦରଦାମରେ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ, ବୋତଲଟି ତା' ନିଜ ପାଟକୁ ଫେରିଆସିଥିଲା । ଏଥର ମଧ୍ୟ ଦାମ୍ରେ କିଛି ଶ୍ରେଣୀଲ ହୋଇନାହିଁତ ? ତାହାହେଲେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଯାଇଥିବା ସେହି ଭୟଙ୍କର ବୋଲେଟା ତା' ଘରକୁ ଆସିଲା କେମିତି ? ତାର ମନେହେଲା, ବୋଧହୁଏ କୋକୁଆ ସେହି ବୁଡ଼ାଲୋକକୁ ପଠାଇ.....

ଏଥର କିଭଳି ଘରର ସାମନାପଟେ ଆସି କୋକୁଆକୁ ଡାକ-ପକାଇଲା ଓ ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଲା । କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲା, ଘର ଭିତରେ ଟିକକ ପୁବୁରୁ ରଖାହୋଇଥିବା ସେହି ଭୟଙ୍କର ବୋତଲଟା ଆଉ ନାହିଁ । ନିଦରୁ ଉଠିଲାଭଳି ଅଭିନୟକରି କୋକୁଆ ଚୌକି ଉପରେ ବସିଛି ।

କିଭଳି ମଧ୍ୟ ଛଳନାକରି କର୍କଶ କଣ୍ଠରେ କହିଲା— ଆଜି ଦିନସାରା ବୁଲିଛି, ଫୁର୍ତ୍ତିକରିଛି । ସାଙ୍ଗମେଳରେ ପ୍ରଚୁର ମଦ ଖାଇଛି । ଫୁର୍ତ୍ତିପାଇଁ ଆନ୍ତର ଟଙ୍କା ଘରକାର । ଟଙ୍କାନେଇ ପୁଣି ଫେରିଯିବ ।

କୋକୁଆ ଧୀର ଅଧର ଭୟାବ୍ଧ କଣ୍ଠରେ କହିଲା— ଖୁସିପାଇଁ ଯଦି ସେସବୁ କରୁଥାଅ, ମୋର କହିବାର କଣ ଅଛି ?

କିଞ୍ଚିତ୍ ଏହାପରେ ବାକ୍ସ ଫିଟାଇ ଟଙ୍କା ଅଣିଲା । ସବୁବେଳେ ସେହି ବାକ୍ସ ଭିତରେହିଁ ବୋତଲଟା ରହେ । କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲା, ବାକ୍ସ ଭିତରେ ବୋତଲ ନାହିଁ । ତାକୁ ସବୁକିଛି ରହସ୍ୟମୟ ମନେହେଉଥିଲା । ପରେ ମରୁକଥା ବୁଝିନେଇ ମନକୁମନ କହିଦେଲା, କୋକିଆର ସବନାଶ ହୋଇଯାଇଛି । କୋକିଆ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି ବୁଡ଼ା ଲୋକପାଶରୁ ବୋତଲଟି କଣି ଅଣିଛି । ଏହା ଶ୍ରବଦେଲା ମାସକେ କିଞ୍ଚିତ୍ ଝାଲରେ ବୁଡ଼ିଗଲା ।

କିନ୍ତୁ ମନରୁକଥା ମନଭିତରେ ଲୁଚାଇରଖି କିଞ୍ଚିତ୍ କହିଲା, କୋକିଆ ! ଅଜି ମୋ ଜୀବନର ଏକ ଆନନ୍ଦମୟ ଦିନ । ବୋତଲ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଯିବାପରେ ମୁଁ ବନ୍ଦୀମୁକ୍ତ ହୋଇଛି । ତୁମେ ଯଦି କିଛି ମନେ ନକର, ମୁଁ ଅଉ ଟିକିଏ ମତ ଝାଲ ଫୁର୍ତ୍ତି କରିବାକୁ ଯାଉଛି ।

ଏହାଶୁଣି କୋକିଆର ଯୈର୍ଯ୍ୟର ବନ୍ଧ ଗଢ଼ିଗଲା । ସେ ଧାଇଁ-ଆସି କିଞ୍ଚିତ୍‌ର ପାତଳେ ଲୋଟିଗଲା ଏବଂ କହିଲା-ପ୍ରିୟତମ, ମୋତେ ଦୟାକର । ମୋ ପ୍ରତି ଏତେ କଠୋର ହୁଅ ନାହିଁ ।

ନାଁ, ଅଉ କେହି କାହାପ୍ରତି କଠୋର ହେବାନାହିଁ ! ଏହାକହି କିଞ୍ଚିତ୍ ଝଡ଼ବେଗରେ ସେ ଭରୁ ବାହାରି ଗଲା ।

*

*

*

ସବୁକଥା ଜାଣିଯାଉବା ପରେ କିଞ୍ଚିତ୍‌ର ମଦ ପିଇବାକୁ କି ଫୁର୍ତ୍ତି କରିବାକୁ ମୋଟେହେଲେ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା । ସେ ବାକ୍ସଭିତରୁ ଟଙ୍କା ନେଇ କେବଳ ସେଣ୍ଟିମ୍ ମୁଦ୍ରାତକହିଁ ନେଇଯାଇଥିଲା । ଶୁଭୁଥିଲା, ତାପାଇଁ ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ଏତେବଡ଼ ତ୍ୟାଗକଲ, ତା ସ୍ତ୍ରୀପାଇଁ ସେ ମଧ୍ୟ ଆନ୍ତୋହଣ କରିବ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟପନ୍ଥା ନାହିଁ ।

ଛକପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲାବେଳେ ସେହି ଅଭଦ୍ର ଜାହାଜ କର୍ମଚାରୀଟି ସେଇଠି ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ । କିଞ୍ଚିତ୍ ଚାଲିଯାଇ କହିଲା, ବନ୍ଧୁ !

ବୋତଲଟି ମୋ ଘାଁ ପାଖରେ ରହିଗଲା । ତାକୁ ତା'ପାଖରୁ ଅଣିବାକୁହିଁ ହେବ । ନହେଲେ ମଦପଇସା ଉଠିବ ନାହିଁ । ଏଣୁ ତୁମର ସାହାଯ୍ୟ ଚାହୁଁଛି ।

ତୁମ ଘାଁପାଖରୁ ବୋତଲ ପାଇବା କଣ ସହଜ ପଡ଼ୁଛି ? ତୁମେ ମୋତେ ଠକିଦେବାକୁ ଚାହୁଁନା ତ ? କର୍ମଗୁଣ୍ଠ ପ୍ରଶ୍ନକଲ ।

ମୁଁ କଣ ତୁମକୁ ଠକିବାପରି ଜଣାପଡ଼ୁଛି ? ନା ନା, ସେକଥା ଭାବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ସେହିପରି କର । ଅମର ମଦ ଦରକାର । ତୁମେ ଏଇ ଦୁଇ ସେଣ୍ଟିମ୍ ନେଇ ମୋ' ଘାଁପାଖକୁ ଯାଅ । କହିବ, ମୁଁ ବୋତଲ କଣିବାକୁ ଆସିଛି । ସେ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତୁମକୁ ସେହି ଅଭୂତ ବୋତଲଟା ବନ୍ଦୀ କରିଦେବ । ତୁମେ ତାକୁ କଣି ଅଣିବାପରେ ମୁଁ ତାକୁ ଏକ ସେଣ୍ଟିମ୍ରେ ତୁମପାଖରୁ କଣିନେବି କାରଣ କଣାଦାମ ବନ୍ଦୀ ଦାମ୍ଠାରୁ କମ୍‌ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ମନେରଖ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବୋତଲ କଣିବାକୁ ପଠାଇଛିବୋଲି ଭୁଲ୍‌ରେ ସୁଆ ମୋ ଘାଁକୁ ଜଣାଇବ ନାହିଁ । ତାହାକଲେ ସେ ଆଉ ଜମାରୁ ବୋତଲ ବଳିବ ନାହିଁ ।

ଏ ତ ବଡ଼ ଅଭୂତକଥା ଶୁଣାଉଛି ! ମୋତେ ବୋକା ବନାଇବା ଫିକର କରୁନାଁ ତ ? ସେହି ଅଭୂତ କର୍ମଗୁଣ୍ଠ ପ୍ରଶ୍ନକଲ ।

ନା ନା, ସେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୋର ନାହିଁ । ବୋତଲ କଣି ଅଣିସାରିବା ପରେ ଦେଖିବ, ତୁମେ ଯାହା ଚାହୁଁଛ, ବୋତଲ ତୁମର ଚାହୁଁବା ମୁତାବକ ସବୁକଥା ପୂରଣ କରୁଛି । ବୋତଲ କଣିସାରି ଫେରିବା ବାଟରେ ଯଦି ଚାହୁଁବ, ପକେଟ୍ ଟଙ୍କା ପଇସା ବା 'ରମ୍' ବୋତଲରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେଉ, ତାହା ଅବଶ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହୋଇଯାଉଥିବ । ଏଥିରୁ ବୋତଲର କରାମତ ବୁଝିଯିବ । ମୁଁ ଏଇଠି ଏକ ସେଣ୍ଟିମ୍ ଦେଇ ତୁମ ପାଖରୁ ସେହି ଅଭୂତ ବୋତଲଟି କଣି ନେବାପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ।

ଏହାଶୁଣି ସେହି ଅଭଦ୍ର ଜାହାଜ କର୍ମଚାରୀ ଖୁବ୍ ଖୁସିହୋଇଗଲା । କହିଲା, ଏଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବୋତଲ କଣି ଆଣିବାକୁ ବାହାରିଲି । କିନ୍ତୁ କହିଦେଉଛି, ସଦି ମୋ ସଙ୍ଗେ ଥିବା ଖେଳୁଥାଅ, ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମର କଥା ବୁଝିଦେବି ।

ସେହି ମଦୁଆ ଜାହାଜ କର୍ମଚାରୀ କୋକୁଆପାଖରୁ ବୋତଲ କଣିବବୋଲି ଚାଲିଗଲା ଓ କଉଁର ତାକୁ ଅପେକ୍ଷାକରି ସେଇଠି ଛୁଡ଼ା ହୋଇ ରହିଲା ।

ଗତ ରାତିରେ ଠିକ୍ ସେହି ସ୍ଥାନରେହିଁ କୋକୁଆ ଅପେକ୍ଷାକରି ବୁଡ଼ାଲେକକୁ ବୋତଲ କଣି ଆଣିବାପାଇଁ କଉଁରପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବୁଡ଼ାଲେକକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁକରୁ କୋକୁଆ ଭୟରେ ଥର ଉଠୁଥିଲା । ଆଜି କିନ୍ତୁ କଉଁର ମନରେ କୌଣସି ଭୟ ନଥିଲା । ସେ ଦୃଢ଼ମନରେ ସେଇଠି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । କଉଁରର ମନେହେଲା, ପ୍ରଜ୍ଞାପର ମୁହୂର୍ତ୍ତ-ଗୁଡ଼ିକ ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ଘଟିବ ।

ପରିଶେଷରେ ଅଦୂରରେ ସେହି ଅନ୍ଧକାର ପଥରେ କାହାର ମନ ଭରା ସଙ୍ଗୀତର ସ୍ଵର ଶୁଭିଲା । ନିମେ ସେ କଣ୍ଠସ୍ଵର ବ ବାରିହେଲା । କଉଁର ବୁଝିଲା, ସେହି ଜାହାଜ କର୍ମଚାରୀ ଫେରିଆସୁଛି । ଅତ୍ୟଧିକ ମନ୍ୟସା ନ ହେତୁ ତାର ସ୍ଵର ବିଭୀଷ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହାପରେ ସେ ଟଳିଟଳି ଆସି କଉଁର ପାଖରେ ଛୁଡ଼ାହେଲା । ତାର ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଥିଲା, କୋକୁଆପାଖରୁ କଣି ଆଣିଥିବା ସେହି ଭୟଙ୍କର ଭୌତିକ ବୋତଲ ଓ ଅନ୍ୟ ହାତରେ ଆଉ ଏକ ମଦ ବୋତଲ । ମଦ ପିଇପିଇ ସେ ମାତାଲ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଚାଲିବେଳେ ବ, ବୋତଲର ମୁହଁକୁ ଓଠ ପାଖରେ ଗୁପି ଧରିଥାଏ ।

ସେହି ମନ୍ୟସା ଜାହାଜ କର୍ମଚାରୀ ଦେଖି କଉଁର କହିଲା, ଯାହା-ହେଉ ବୋତଲଟି ନେଇଆସିଛ ପରା !

ଏହାଶୁଣି ମଦ୍ୟପତି ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇଉଠିଲେ ଓ କହିଲା, ଏ ବୋତଲକୁ ଏକ ସେକ୍ସମ୍ ଦେଇ ମୋ ହାତରୁ ଖସାଇ ନେବାକୁ ଭାବନ୍ତୁ ପର ? କିନ୍ତୁ ମନେରଖ, ମୁଁ ଏହାକୁ ବକିବ ନାହିଁ । ବୋତଲ ନାଁ ଧରି ଆଉ ପାଦେ ଯଦି ଆଗେଇ ଆସୁ, ଭଲଚିତ୍ତ ହେବ-ନାହିଁ । ମାରି ଛତୁ କରିଦେବ ।

ଏସବୁ କଣ ବକୁଛୁ ? ମୁଁ ତ ଜମାରୁ ବୁଝିପାରୁନି ! କିଭଲ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରକାଶ କଲ ।

ତୋର ବୁଝିବାର ଆଉ ଦରକାର ନାହିଁ । କେମିତି ଅକଲରେ ମୁଁ ଦୁଇ ସେକ୍ସମ୍ ଦେଇ ଏ ବଢ଼ିଆ ବୋତଲଟି ହାସଲ କରିଛି, ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣେ । ସ୍ବାକୁ ଜମାରୁ ତୋତେ ଦେବନି । ମଦ୍ୟପ ପ୍ରକାଶ କଲ ।

ମାନେ, ତୁମେ କଣ କହୁଛ ଏ ବୋତଲ ନିଜେ ରଖିବ ? ତାକୁ ଜମାରୁ ବକିବ ନାହିଁ ? କିଭଲ ଆଉଥରେ ପଚାରିଲ ।

ହଁ ହଁ, ଶହେଥର କହୁଛି, ଏ ବୋତଲେ ବକିବ ନାହିଁ । ଯଦି ବୁଝୁଁ ତୋତେ ବୋତଲେ ମଦ ଦେଇପାରେ ।

କିନ୍ତୁ ଜାଣିଛ ତ, ଏ ବୋତଲ ଯିଏ ରଖିବ, ସେ ନର୍କଭୋଗ କରିବ । କିଭଲ ଚେତାଇ ଦେଲ ।

ମଦ୍ୟପତି କହିଲା, ମୋ ସ୍ଥାନ ଯେ ନର୍କରେ ତାହା ଭଲକରି ଜାଣେ । ନର୍କକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେବାପାଇଁ ଏଇ ବୋତଲଟି ସବୁଠୁ ଭଲଜିନିଷ । କହି ରଖୁଛି, ଏ ବୋତଲ ମୋର । ତୁ ଯଦି ବୁଝୁଁଛୁ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଯୋଗାଡ଼ କରିପାର ।

କିଭଲ କହିଲା- ଦେଖାବନ୍ତୁ ! ତୁମର ଭଲପାଇଁ କହୁଛି, ମୋତେ ଏ ବୋତଲଟି ବକିଦିଅ । ଏ ବୋତଲ ରଖିଲେ ମହାବିପଦ ।

ଦେଖ, ମୁଁ ତୋର କୌଣସି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । ମୋର ଭଲମନ୍ଦ କଥା ମୁଁ ନିଜେ ବୁଝିବି । ମୋତେ ମୂର୍ଖତା ଠକିବାକୁ ବସିବୁ ନାଁ କଣ ? ଜାଣିରଖ, ମୁଁ ମୂର୍ଖ ନୁହେଁ । ତୋଠୁ ଡେର ଚାଲିକ । ବାସ୍, ବୋତଲ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏଇଠୁ ବନ୍ଦକର । ତୋର ଯଦି ରମ୍ ଦରକାର ନାହିଁ, ମୁଁ ଚାଲିଲି । ପଛରୁ ଆଉ ଡାକିବୁ ନାହିଁ । ବିଦାୟ ! ଏହାକହି ସେହି ମନ୍ଦ୍ୟପ ଜାହାଜ କର୍ମଚାରୀଟି ସହର ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଗଲା ।

ଘଇଠି ବୋତଲ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଶେଷ ହେଲା ।

ଏହାପରେ କିଭଳି ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଧାଇଁଗଲା କୋକୁଆପାଖକୁ ।

ମେଢ଼ନ କିଭଳି ଓ କୋକୁଆ ଖୁବ୍ ଖୁସିହେଲେ । ସେଦିନର ରାତି ଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦର ଓ ସୁଖର ରାତି । ଜୀବନରେ ଏକାଠି ଏତେ ଆନନ୍ଦ ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଅନୁଭବ କରି ନଥିଲେ ।

ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ମହା ଆନନ୍ଦରେ ସେହି ପ୍ରାସାଦରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି ।

ଲେଖକ ପରିଚୟ

ରବୀନ୍ଦ୍ର ଲୁଇସ୍ ଷ୍ଟୁଡେନ୍ସନ୍ ସ୍କୁଲ୍‌ଗ୍ରାଣ୍ଡର ଏଡିଟରବର୍ଗ ନଗରରେ ୧୮୫୦ ମସିହାରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ଷ୍ଟୁଡେନ୍ସନ୍‌ଙ୍କର ପିତାଙ୍କ ନାମ ଥୋମାସ୍ ଷ୍ଟୁଡେନ୍ସନ୍ । ସେ ଜଣେ ସିଭିଲ ଇଞ୍ଜିନିୟରରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମାଆ ତତ୍କାଳୀନ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର କନ୍ୟା ଥିଲେ । ପିତାମାତା ଉଭୟେ ଥିଲେ ରାଷଟ୍ରଶୀଳ ।

ଷ୍ଟୁଡେନ୍ସନ୍ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ଶାସ୍ତ୍ରୀକ ଅସୁସ୍ଥତା ଭୋଗକରୁଥିଲେ । ତଥାପି ପିତାମାତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଯନ୍ତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ଶୈଶବଜୀବନ ଅନନ୍ଦରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥିଲା । ସମ୍ଭବତଃ ଶୈଶବକାଳରୁ ତାଙ୍କର ପିତାମାତା ତାଙ୍କ ଦେହର ପ୍ରସ୍ତୁତ୍ୱ ଶ୍ରେରେ ଆକ୍ରମଣ ପାଇଥିଲେ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଶିଶୁ-ଘାତାପ୍ରତି ବିଶେଷ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇନଥିଲେ । କାରଣ ସେମାନେ ବୁଝିଥିଲେ, ଶିଶୁ ଷ୍ଟୁଡେନ୍ସନ୍ ବିଶେଷ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ବାଞ୍ଛନୀୟ ନୁହେଁ ।

ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ, କିଛିକାଳ ପାଇଁ ସେ ବିଭିନ୍ନ ଘରୋଇ ଶିକ୍ଷା-ନୁଷ୍ଠାନରେ ଯୋଗଦେଇ ଅବଶେଷରେ ୧୮୭୭ ମସିହାରେ ଏଡିଟରବର୍ଗ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନାଁ ଲେଖାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ପାଠପଢ଼ାରେ ତାଙ୍କର ମନ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତିନିବର୍ଷ କାଳ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ପରେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଶିକ୍ଷାପଦ୍ଧତି ପ୍ରତି ତାଙ୍କ ମନରେ ଗଭୀର ବିତୃଷ୍ଣାଭାବ ଦେଖାଦେଲା । ଶେଷରେ ସେ ଆଜୀବନ ସାହିତ୍ୟଚର୍ଚ୍ଚା କରିବେ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲେ ଓ ତାଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପିତାଙ୍କ ଆଗରେ ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ ।

ଥୋମାସ୍ ଷ୍ଟୁଡେନ୍ସନ୍ ଜୀବିତାରିଥିଲେ ସେ, ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ଅସୀମ ପ୍ରତିଭାର ଅଧିକାରୀ ।

ସେତେବେଳେ ଥୋମାସ୍ ‘ଲଇଟ୍ ହାଉସ୍’ ନିର୍ମାତାରୂପେ ବିପୁଳ ଖ୍ୟାତିର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଥିଲା, ପୁତ୍ରମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପଦାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରୁ ଓ ଜୀବନରେ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରୁ । ପୁତ୍ରର ସାହିତ୍ୟ-ଚର୍ଚ୍ଚା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ତାଙ୍କ ଆଶାକୁ ସ୍ପୃଷ୍ଟିକରିଥିଲା । ତଥାପି ସେ ଜଣେ ସହସ୍ପୃ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ ଓ ସହସ୍ପୃତା ଗୁଣରେ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷମାଦେଇ ଆଇନ ଶିକ୍ଷା ଲାଭପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲେ ।

ଅବଶେଷରେ ରବର୍ଟ ଆଇନ ଶିକ୍ଷା ଲାଭକଲେ ଓ ଆଇନ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଇନଜୀବୀତ୍ବବା ସୁଯୋଗ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏବେ ନଥିଲା । ଆଇନ ପରୀକ୍ଷା ସାରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେ ମାସ ୨୩ବର୍ଷ ବୟସରେ ଯନ୍ତ୍ରା ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ ।

ସେତେବେଳେ ଯନ୍ତ୍ରା ରୋଗ ଅତି ମାରାତ୍ମକ ଓ ଦୁରାବେଶ୍ୟ ବ୍ୟାଧି-ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହେଉଥିଲା । ଆଜିକାଲିପରି ଯନ୍ତ୍ରା ରୋଗରେ ପ୍ରତିଷେଧକ ଔଷଧ ବା ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ ଆବିଷ୍କାର ହୋଇନଥିଲା । ଯନ୍ତ୍ରା ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ ଲୋକେ ବଞ୍ଚିବା ଆଶା ଛାଡ଼ି ଦେଉଥିଲେ । ତେଣୁ ଅନନ୍ୟୋପାୟ ହୋଇ ରବର୍ଟଙ୍କୁ ସାରାଜୀବନ ଏଇ ରୋଗରେ ଜର୍ଜରିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ବାଧ୍ୟହୋଇ ଏକ ଯନ୍ତ୍ରା ନିବାସରେ ସେ ଚଳତ୍ବଶକ୍ତି ହାନିହୋଇ ପଡ଼ିରହିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ସେ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟଲାଭ କରୁଥିଲେ ।

ଏହି ଯନ୍ତ୍ରା ନିବାସରେ ପଡ଼ିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଆନ୍ତରିକଭାବରେ ଲେଖାପଢ଼ା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଓ ଏହିଠାରେହିଁ ତାଙ୍କର ଅମର ରଚନା-ବଳୀ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଯନ୍ତ୍ରା ନିବାସରେ ରହି ସେ ବିଭିନ୍ନ ଇଂରାଜୀ ପତ୍ରପତ୍ରିକାମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ରଚିତ ଗଳ୍ପ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧାବଳୀ ପଠାଉ-ଥିଲେ ।

ରବର୍ଟ ଷ୍ଟୁଭେନ୍ସନଙ୍କୁ ସେତେବେଳେ ଛବିଶବର୍ଷ ବୟସ ସେତେ-ବେଳେ ‘ଫ୍ୟାନ୍ ଓ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ’ ନାମରେ ଜଣେ ସୁନ୍ଦର ମହିଳାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ

ତାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତହେଲା ଓ ରବର୍ଟ ପ୍ରଥମ ଦର୍ଶନରୁ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଇ ବସିଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ଏହିପରି, ଫ୍ୟାନ୍ ଓ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ପୁରୁଷର ପତ୍ନୀ । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ସେହି ମହିଳା ରକ୍ତଚକ୍ରଠାରୁ ବୟସରେ ଦଶବର୍ଷ ବଡ଼ ଥିଲେ ।

ଏହାପରେ ରବର୍ଟ ଏହି ମହିଳାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣକରି ଚାଲିଆଡ଼େ ଘୁରି ବୁଲିଲେ ।

୧୮୮୦ ମସିହାରେ ଓସବର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିପକ୍ଷ ଦେଇ ରବର୍ଟଙ୍କୁ ବିବାହ କଲେ ।

ଏଣେ ଷ୍ଟ୍ରି ଭେନ୍ସନ୍‌ଙ୍କ ପିତାମାତା ରକ୍ଷଣଶୀଳ ଥିଲେ । ଏ ବିବାହ ତାଙ୍କ ବଂଶର ଆଭିଜ୍ଞାତ୍ୟପ୍ରତି ଏକ ଚରମ ଆଘାତରୂପେ ବିବେଚିତ ହେଲା ।

କିନ୍ତୁ ଷ୍ଟ୍ରି ଭେନ୍ସନ୍‌ଙ୍କ ପିତା ଏ ଆଘାତକୁ ଅସୀମ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ସହିନେଲେ । ଅବଶ୍ୟ, ସୁଦୀର୍ଘ ଏକବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଷ୍ଟ୍ରି ଭେନ୍ସନ୍‌ଙ୍କ ପରିବାରବର୍ଗଙ୍କୁ - ଏଥିପାଇଁ ଦୁଃସହ ମାନସିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ସେତେବେଳେ ରବର୍ଟ ଓ ତାଙ୍କର ନବବିବାହିତ ପତ୍ନୀ ସେମାନଙ୍କ ଶୁଚିତ୍ର ଘରକୁ ଆସିଲେ, ରବର୍ଟଙ୍କ ପିତା ସେହି ନବଦମ୍ପତିଙ୍କୁ ସାଦରେ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇଲେ ।

ଏହାପରେ ଷ୍ଟ୍ରି ଭେନ୍ସନ୍‌ଙ୍କ ପୁଅପୁଅ ଗୋଟିଏ ଛମେ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଜୀବନର ଅବଶିଷ୍ଟ ସାତୋଟି ବର୍ଷ ସେ ଏହି ଦାରୁଣବ୍ୟାଧି କବଳରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବେ ବୋଲି ଅତି କରୁଣ ଭାବରେ ଇଚ୍ଛୁକ ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏହି ଶୋଚନୀୟ ଅବସ୍ଥାରେହିଁ ତାଙ୍କର ସାହିତ୍ୟିକ ଖ୍ୟାତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିଥିଲା । ଏହି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର New Arabian Nights,

Treasure Island, Prince Otto, The strange case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde ଓ The merry men ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ।

୧୮୮୭ ମସିହାରେ ରବର୍ଟ ଷ୍ଟୁଭେନ୍ସନ୍ ଇଂଲଣ୍ଡରୁ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ, ମାଆ ଓ ପାଳିତ ପୁଅ ସଙ୍ଗରେ ଆମେରିକା ଯାତ୍ରା କଲେ । ଏହାହିଁ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଶେଷଯାତ୍ରା । ଏହାପରେ ସେ ଇଂଲଣ୍ଡ ଫେରିଆସିବାର ଅବକାଶ ପାଇନଥିଲେ ।

ଆମେରିକା ଯାତ୍ରା କରିବାପରେ ସେ ‘ଆଡିରୋନ୍ଡାକ୍ସ’ (Adiro-ndax)ର ‘ସାରନାକ୍ସ’ ହ୍ରଦ ନିକଟରେ ସେହି ୧୮୮୭ ମସିହାର ଶୀତ ଋତୁଟି କଟାଇଲେ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଫଳ ହେଲାନାହିଁ । ‘ଦେହ ଭଲ ହୋଇଯିବ’, ଏହି ଆଶାରେ ସେ ଆମେରିକାର ବହୁ ଦ୍ଵୀପ ପରିଭ୍ରମଣ କଲେ ଓ ଅବଶେଷରେ ୧୮୮୮ ମସିହା ଜୁନ ମାସରେ ଦକ୍ଷିଣ ସାଗରର ‘ଆସିଆ’ ଦ୍ଵୀପରେ ରହିବାକୁ ଉଚିତ ମନେକଲେ ।

ଏହି ଆସିଆ ଦ୍ଵୀପମାଳା ଆଦିମ ଅଧିବାସୀ ବହୁଳ ଅଞ୍ଚଳ ଥିଲା । ସେହି ଆଦିମ ଅଧିବାସୀମାନଙ୍କ ମେଳରେ ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଶେଷ ଚୁରୋଟି ବର୍ଷ ଅତିବାହିତ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଦ୍ଵୀପର ଆଦିମ ଅଧିବାସୀମାନେ ତାଙ୍କୁ ‘ଟୁସିଟଲ୍’ ବା କାହାଣୀବାଲା ବୋଲି ଡାକୁଥିଲେ । ଏହି ଦ୍ଵୀପରେ ବାସକଲବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ସୁପ୍ତସିଦ୍ଧି ଲେଖି Fantasy ଓ Bottle Imp ବା ‘ବୋତଲର ଭୂତ’ ରଚନା କରିଥିଲେ ।

୧୮୯୪ ମସିହାରେ ଏହି ବିଶ୍ଵବିଖ୍ୟାତ ଲେଖକଙ୍କର ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ।

ରବର୍ଟ ଲୁଇସ୍ ଷ୍ଟୁଭେନ୍ସନ୍ ବା ଅର୍. ଏଲ୍. ଷ୍ଟୁଭେନ୍ସନ୍ଙ୍କର ରଚିତ ଅମର କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ଵଯାଦିତ୍ୟର ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦରୂପେ ବିବେଚିତ ହୋଇଥାଏ ।

ଷ୍ଟୁଭେନ୍ସନ୍ଙ୍କ କାହାଣୀପରି ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅତ୍ୟନ୍ତ ରୋମାଞ୍ଚକର ଓ ଅବମୂରଣୀୟ, ଏଥିରେ ଅଶୁମାଘ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

: କାହାଣୀର କାହାଣୀ :

ବିଶ୍ୱବିଜ୍ଞାନ କଥାକାର ‘ରବିଟ୍ ଲୁଇସ୍ ସ୍କ୍ରିଭେନ୍ସନ୍’
ତେଇଶ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଯଥା ସେଗରେ ଆନ୍ଧ୍ର ହେଲେ । ଉନବିଂଶ
ଶତାବ୍ଦୀରେ ଯଥାସେଗ ଦୁରଗେଷ ଓ ମାଗମୁକ ସେଗ ହସାବରେ
ପରିଶେଷ ହେଉଥିଲା । ସ୍କ୍ରିଭେନ୍ସନ୍ ଯଥା ନବାସରେ ଚିକିତ୍ସିତ
ହେବା ଅବସରରେ ଲେଖନୀ ରୂପନାକର ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ଚହଲ
ସୃଷ୍ଟି କଲେ ।

୨୭ବର୍ଷ ବୟସରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୮୮୦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଦଶ
ବର୍ଷ ବଡ଼ ଏକ ସୁନ୍ଦର ମହିଳା ଅସବର୍ଣ୍ଣକୁ ସ୍କ୍ରିଭେନ୍ସନ୍ ବିବାହ କରି-
ଥିଲେ । ତମେ ତାଙ୍କର ସେଗ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଜୀବନର ଅବଶିଷ୍ଟ
ପାଞ୍ଚୋଟି ବର୍ଷ ଏହି ସେଗ କବଳରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାପାଇଁ ସେ ଇଚ୍ଛୁକ
ହୁଏ ବୁଲିଲେ ।

୧୮୮୭ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ସେ ପପରବାର ଇଂଲଣ୍ଡ ଗୁଡ଼ି ଆମେରିକା
ଯାଆ କଲେ । ଜଳବାୟୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲେ ସେଗର ଉପଶମ ହେବ
ଭାବ, ଆମେରିକାର ବହୁ ଦ୍ୱୀପ ଭ୍ରମଣ କରିବାପରେ ୧୮୮୮ମସିହା ଜୁନ
ମାସରେ ଦକ୍ଷିଣ ମହାସାଗରର ‘ସାମଆ’ ଦ୍ୱୀପରେ ବସବାସ କଲେ ।

ସାମଥା ବ୍ରୀପର ଆଦିମ ଅଧିବାସୀମାନଙ୍କ ମେଳରେ ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଶେଷ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ଅତିବାହିତ କରିଥିଲେ । ସେହି ଆଦିମ ଅଧିବାସୀଙ୍କୁ ସେ ନିଜ ରଚିତ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇ ମନ୍ଦମୁଗ୍ଧ କରିଦେଇଥିଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସେ ‘ଟ୍ରିଟଲ’ ବା ‘ଗଲ୍ଲକଥକ’ ଭାବରେ ପରିଚିତ ଥିଲେ ।

ସାମଥା ବ୍ରୀପରୁହିଁ ଶ୍ଟ୍ରିଭେନ୍ସନ୍ ‘ବଟଲ୍‌ଇମ୍ପ୍’ ବା ‘ବୋତଲର ଭୁଜ’ ଶୀର୍ଷକ କାହାଣୀଟି ରଚନା କରିଥିଲେ ।

ଏ କାହାଣୀ ସେ କେବଳ ସେକାଳର ଆଦିମ ଅଧିବାସୀଙ୍କୁ ଚମକିତ କରିଥିଲା ତାହାନ୍ତର୍ଦ୍ଧେ, ବଞ୍ଚୁପାହାଡ଼ରେ ମଧ୍ୟ ତାର ଅସ୍ପଷ୍ଟକାନ୍ତି ସଂରସିତ କରିପାରିଛି ।

ଶ୍ଟ୍ରିଭେନ୍ସନ୍ ୧୮୯୪ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୩ ତାରିଖରେ ଇହଲୀଳା ସମ୍ବରଣ କରିଥିଲେ ।

